

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία...»

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὕργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Περίοδος Γ' ἔτος 57ο Τεύχος 948
Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2007

Ἰδρυτής:

Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Διευθυντής:

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:

† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων

Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:

Ἐσωτερικοῦ ἐτήσια 10 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ 15 \$ Η.Π.Α. Τιμή φύλλου 1 εὐρώ
Διά καταθέσεις συνδρομῶν εἰς τό ἐσωτερικόν,
ἀριθ. Λογ. Ε.Τ.Ε.: 129/500721-60
Διά καταθέσεις συνδρομῶν εἰς τό ἐξωτερικόν,
ἀριθ. Λογ. Citibank:

IBAN GR3908401730000005506564133

SWIFT CODE: CITIGRAA

ὄνομα δικαιούχου: Katsagonis Konstantinos

Μετά τήν κατάθεσιν νά ἀποστέλεται μέ φάξ
ἢ ἀπόδειξις εἰς τά γραφεῖα τῆς Ἱ. Συνόδου,
μέ τήν ἔνδειξιν ὅτι πρόκειται διά συνδρομήν.

Ἱδιοκτησία - Κεντρική Διάθεσις:

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

Θικῶν Ἐξαφύλλου:

Ὁ Μακαριστός Μητροπολίτης
Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν Γτέφανος
(† 21-9-2007)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας.....	3
Ἐκδημία Ἱεράρχου.....	4
Δογματική καί κανονική ἀνάλυση.....	9-15
Φωνή ἀπό παλαιά.....	16
Ἀφιέρωμα.....	17
Μικρά καί οὐσιώδη.....	18-20
Τήν Διακονίαν σου πληροφόρησον.....	21-23

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Τὸν καλὸν ἀγῶνα ἠγωνίσμαι,
τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν
τετήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ
τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀπο-
δώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ
ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής»

(Β' Τιμοθ. Δ' 7, 8)

Εύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας

Τὴν 19-9/2-10-2007 συνεδρίασε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Τὸν καθιερωμένον ἁγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους ἐτέλεσεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος κ. Μάξιμος καὶ τῶν ἐργασιῶν προήδρευσε ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱ.Συνόδου Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ. Ἀκάκιος ἀναπληρῶν τὸν ἀσθενοῦντα Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χρυσόστομο.

Εἰς τὴν συνεδρίασιν ταύτην παρέστη διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ ὁ Μακαριστός -πλέον- Μητροπολίτης Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν κυρὸς Στέφανος (τέταρτος ἐκ δεξιῶν εἰς τὴν φωτογραφίαν), ὁ ὁποῖος μετὰ μόλις δύο ἡμερῶν ἀπεβίωσεν.

Εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς 3/16-10-2007, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀνέθεσεν εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομον τὴν Τοποτηρητείαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, εἰς τὰ ὅρια τῆς ὁποίας προσετέθησαν καὶ αἱ νῆσοι τῶν Νομῶν Λέσβου καὶ Σάμου.

Ἑκδημία Ἱεράρχου

Ἡν 22-9/5-10-2007 ἐξεδήμησεν πρὸς Κύριον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν κυρὸς Στέφανος. Ὁ ἐκλιπὼν Ἱεράρχης ἀπεβίωσεν ἀπὸ ἀνακοπὴν καρδίας εἰς ἡλικίαν 87 ἐτῶν. Ὑπῆρξεν εἰς ἀγωνιστὴς ὑπὲρ τῶν πατρῶν παραδόσεων. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεγάλου διωγμοῦ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς δεκαετίας τοῦ '50 ὑπέστη φυλακίσαις, δίκας, ἐξορίας καὶ διώξεις καὶ ἐκράτησεν ἀλώβητον τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία του ἐψάλη τὴν ἐπομένην εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἀγίου Μάρκου Κορωπίου ἣ ὁποία κατεκλύσθη ὑπὸ πλήθους κόσμου. Τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ. Ἀκάκιος καὶ τὸν ἐπικήδειον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος. Παρόντες ἦσαν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, Εὐρίπου Ἰουστίνος, Πειραιῶς Γερόντιος, Χριστιανουπόλεως Γρηγόριος καὶ Μαραθῶνος Φώτιος, ἐνῶ ἀνεγνώσθη καὶ γραπτὸν μῆνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου.

Στεφάνου τοῦ ἀοιδίμου Ἱεράρχου αἰωνία ἡ μνήμη.

«Οὗτος γάρ ἐξέλιπεν
τῆς ματαιότητος»

«Ἀνάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν
μετὰ δικαίων τὸν δοῦλον Σου».

«Πρὸς τάφον ἐπιέγεται...»

Ὁ Χίου, Υαρών καί Οἰνουσσῶν ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Βιογραφικό σημείωμα

Ὁ ἀοίδιμος Μητροπολίτης Χίου Ψαρών καί Οἰνουσσῶν κ. Στέφανος (κατά κόσμον Στυλιανός Τσίκουρας τοῦ Σταματίου καί τῆς Σταματίας) ἐγεννήθη τήν 10 Ὀκτωβρίου 1920 εἰς τό χωρίον Πυραμά τῆς Χίου. Εἰς μικράν ἡλικίαν ἔμεινεν ὀρφανός καί ἀπό τούς δύο του γονεῖς. Κατά τά δύσκολα χρόνια τῆς παιδικῆς του ἡλικίας γνώρισε μεγάλας δυσκολίας ὡς ὁ μικρότερος μεταξύ τῶν ἀδελφῶν του.

Τό 1941 ἀκολουθεῖ τόν Μοναχισμόν εἰς τήν Ἱεράν Σκήτην Ἀγ. Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου τῆς Χίου. Γέροντάς του ὑπῆρξεν ὁ τότε Ἡγούμενος τῆς Μονῆς αὐτῆς διακεκριμένος ἐπ' ἀρετῇ Ἀρχιμ. Διονύσιος Κολόμβος. Εἰς τάς 10/23-4-1944 ἐχειροτονήθη Διάκονος ὑπό τοῦ Μητροπο-

λίτου Χίου Ἰωακείμ, ἐνῶ στίς 23-2/8-3-1947 ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Διαυλείας Πολυκάρπου, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξύ εἶχε προσχωρήσει εἰς τήν Ἀκαينوτόμητον Ἐκκλησίαν. Διά τόν λόγον αὐτόν ἐδικάσθη ἐπτάκις. Ἐφυλακίσθη εἰς τάς φυλακάς τῆς Χίου ἐπὶ 30 ἡμέρες καί ἐξετοπίσθη ἀπό τήν νῆσο τῆς Χίου, κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ καινοτόμου τότε Μητροπολίτου Χίου Παντελεήμονος Φωστίνης, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε μέγας διώκτης τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἀξίζει, εἰς τό σημεῖον αὐτό, νά ἀναφέρομεν τήν ἐπιστολήν τήν ὁποίαν ἀπέστειλεν ἐκ τῶν φυλακῶν τῆς Χίου πρὸς τόν συμπρεσβύτερον καί συμπατριώτην αὐτοῦ Ἱερομόναχον Πέτρον Ἀστυφίδην (μετέπειτα Μητροπολίτην Ἀστορίας):

Φυλακές Χίου, 6 Ἰανουαρίου 1948

Χαῖρε περιπόθητε ἀδελφέ παπᾶ-Πέτρο,

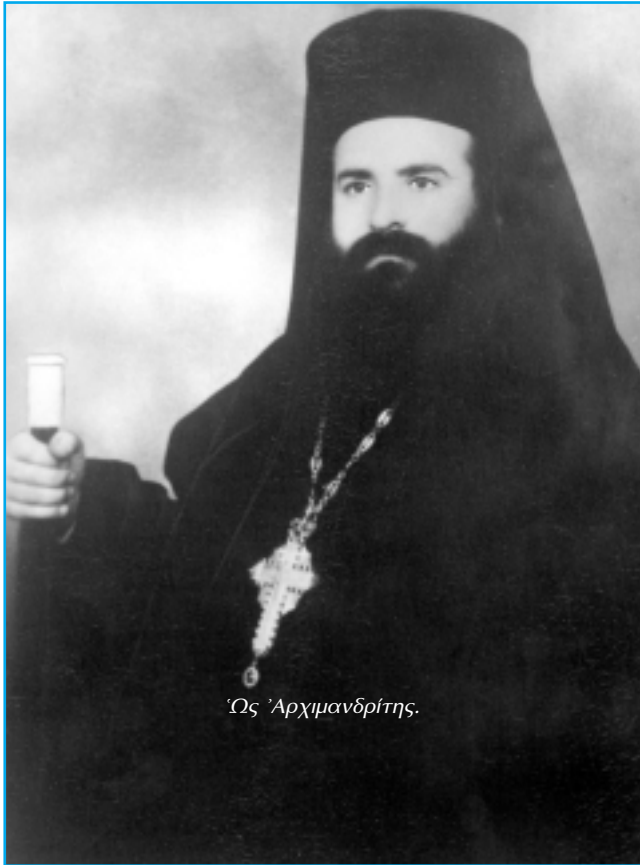
Μάθε πὺς μᾶς ἀξίωσε ὁ Κύριος διὰ τήν ἀγάπην Του νά εἰσέλθωμεν εἰς φυλακή. Ὁ Γέροντας καί ὁ Γεράσιμος λόγω ἀσθενείας του δέν φυλακίσθηκε. Ἐμεῖς ἐφυλακίσθημεν, ὁ Μακάριος, ὁ Ἐλευθέριος ὁ Σάββας, ὁ Ἠλίας, ὁ Νικηφόρος κι ἐγώ. Ποῦ νά ἦσουν ἀδελφέ, νά ἔβλεπες ἕνα θάρρος θρησκευτικό καί μιὰ ὠραία ἀπολογία πού δώσαμε. Εἶδαν πραγματικῶς οἱ δικασταί πὺς εἶχαμε δίκαιο, ἀλλὰ ἀφοῦ τό ἀπαιτοῦσε ὁ ἅγιος Χίου... Γιά τήν ἀγάπη ὅμως τοῦ Κυρίου μας, ἅς εἶναι δοξασμένο τό ὄνομά Του, πού μᾶς ἀξίωσε τούς ἀναξίους γιά νά φυλακισθοῦμε γιά θρησκευτικούς σκοπούς.

*Σοῦ ἀσπάζουμε τήν δεξιὰ
Στέφανος Τσίκουρας Ἱερομόναχος
Καί οἱ ἀδελφοί:*

*Ἐλευθέριος Μοναχός, Νικηφόρος Μοναχός,
Μακάριος Μοναχός, Ἠλίας Μοναχός καί
Σάββας Μοναχός.*

Εἰς τήν ἐκδημίαν τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου.

Ὁς Ἀρχιμανδρίτης.

Εἰς τὰς 6-12-1949 προεχειρήσθη Ἀρχιμανδρίτης ἀπὸ τὸν πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομο εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Νικολάου Παιανίας.

Εὕρισκόμενος ἐξόριστος ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα αὐτοῦ, ἡ σκέψις του εὕρισκετο πλησίον τῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι παρέμεναν ἀβοήθητοι πνευματικῶς εἰς τὴν νῆσον. Διὰ τοῦτο, παρὰ τὰ αὐστηρά μέτρα τῶν καινοτόμων μετέβαινε κατὰ καιροὺς εἰς Χίον μετημφιεσμένος ὡς Μοναχῇ. Μετακινούμενος μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, καὶ ὑπομένων τὰς δυσμενεῖς καιρικές συνθήκας, ὑπεστήριζε τὸ ποίμνιον τῆς ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας, ἐξομολογῶν τοὺς πιστοὺς καὶ μεταφέρων εἰς αὐτοὺς τὸν Ἅγιον Ἄρτον.

Τὸ 1965 ἱδρυσεν εἰς τὴν περιοχὴν Κορωπίου Ἀττικῆς τὴν Ἱ.Μ. Ἀγ. Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου. Ἐξυπηρέτησεν ὡς ἐφημέριος πολλάς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ. μεταξύ τῶν ὁποίων ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν τοὺς Ἱ.Ν. Ἀγ. Φανουρίου Κορωπίου καὶ Ἀγ. Παρασκευῆς Μοναστηρακίου. Ὑπῆρξε μέλος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία ἀνέλαβε τὴν ἡγεσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ πρῶην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου. Ἦταν

ἰδρυτικὸν μέλος τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ ὑπηρέτησε ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἀπὸ διαφόρους θέσεις εἰς τὸ Διοικητικὸν αὐτοῦ Συμβούλιον.

Ὡς ἐφημέριος Κορωπίου, χαρακτηριστικῇ ἔχει μείνει ἡ προσφώνησίς του ὅταν ὑπεδέχθη εἰς τὸν Ἱ.Ν. Ἀγ. Φανουρίου τὸν νεοχειροτονηθέντα μακαριστὸν Πρωθιεράρχην τῆς Ἐκκλησίας μας κυρόν Ἀκάκιον (27-12-1960) διὰ τῶν λόγων: «Σεβασμιώτατε μετὰ χαρᾶς σᾶς καλωσορίζομεν διότι σᾶς ἀναμέναμε ὅπως ἀνέμεναν οἱ κολασμένοι τὸν Χριστὸν εἰς τὸν Ἀδην».

Τῇ 18ῃ Φεβρουαρίου 1979 ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γεροντίου Ἐπίσκοπος Καρδαμύλων καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος προεβιβάσθη εἰς Μητροπολίτην Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν.

Ἐμερίμνησε διὰ τὴν ἵδρυσιν τριῶν Ἱερῶν Ναῶν εἰς τὴν νῆσον τῆς Χίου: τὸν Ἱερόν Καθεδρικὸν Ναὸν Ἀγίας Σκέπης εἰς τὴν πόλιν τῆς Χίου, τὸν Ἱερόν Ναὸν Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου εἰς τὸ χωρίον Βουνόν καὶ τὸν Ἱερόν Ναὸν Παναγίας Γιάτρισσας εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ, τὸ χωρίον Πυραμά, ἀνεκαίνισεν τὸν Ἱ.Ν. Ἀγ. Νικολάου Χίου, καθὼς τὴν Ἱ.Μ. Ἀγ. Μηνᾶ Ἀμφιάλης καὶ τὸν Ἱ. Ἡσυχαστήριον Ἀγ. Παρασκευῆς Δήμου Ἀγ. Βαρβάρας.

Τὴν 22αν Σεπτεμβρίου τ.ἔ. ἐξεδήμεσεν εἰς Κύριον παραδούς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.

Συλληπτήριον μῖνυμα Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου

Μακάριε νεκρέ!

Ἦγαπημένε Μητροπολίτα Στέφανε.

Δεν δύναμαι νὰ σοῦ ἀπευθύνω διὰ ζώσης τὸ ὕστατον χαῖρε, ἂν καὶ νοερῶς ἴσταμαι πρὸ τοῦ σεπτοῦ σκηνώματός σου.

Ἡ βουλὴ τοῦ Θεοῦ ὥρισε τὸν ἀποχωρισμόν μας, καλέσας σε εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς εἰς ἀνάπαυσιν τῶν κόπων σου, ὑπὲρ τῆς πίστεως ἡμῶν, τῆς διωκομένης Ἐκκλησίας μας καὶ τῆς σεπτῆς σου ταύτης Μονῆς, διὰ τὰ ὁποῖα ἡργάσθεις ὑπὲρ ἐντατικῶς μέχρι βαθέος γῆρατος. Ἔπεσες ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων, ἀγωνιζόμενος καθηκόντως.

Σὲ περιβάλλει σήμερον τιμητικῶς ἡ χορεία τῶν Ἱεραρχῶν, ἡ πενθοῦσα ἀδελφότης, τὰ

πνευματικὰ τέκνα σου καὶ σύμπας ὁ ἐγγὺς καὶ μακρόθεν εὐσεβὴς λαός, δακρυροῦντες διὰ τὴν στέρησίν σου.

Ἦλθον νὰ πάρουν τὴν τελευταίαν εὐχήν σου καὶ νὰ σὲ προπέμψουν εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν σου.

Ἦσουν ἀγαπητὸς διὰ τὴν μετριότητα καὶ τὴν ἀπλότητά σου. Ζηλωτὴς διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ ἐκτελεστής τοῦ καθήκοντός σου.

Ὅλοι πονοῦμεν διὰ τὴν στέρησίν σου, ἀλλὰ ἡ φυσιогνωμία σου θα διαμένει ἀνεξίτηλος Εἰς τὸν νοῦν μας.

Ὑπαγε ἀγαπητὲ συλλειτουργγὲ εἰς τὰ σκηνώματα τοῦ Κυρίου τὰ ἀγαπητὰ καὶ πεποθημένα. Ὑπαγε εἰς συνάντησιν ὅλων τῶν ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως καὶ ὁμολογητῶν. Τοῦ μακαριστοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, τοῦ Κυκλάδων Γερμανοῦ καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν προαπελθόντων Ἱεραρχῶν καὶ Ἱερέων, τῶν δοξασάντων ἐπὶ γῆς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Ἡ πενθοῦσα ἀδελφότης τῆς Μονῆς ἃς ἔχει ἔξ ὕψους τὴν θείαν στοργὴν καὶ συμπαράστα-

σιν εἰς τὸν μεγάλον πόνον τῆς στερήσεως τοῦ Γέροντος καὶ προστάτου τῆς, ἐξ' ἡμῶν δὲ τῶν ταπεινῶν, εὐχὰς παρηγόρους καὶ συλλυπητήρια ἀγάπης καὶ συμμετοχῆς εἰς τὸ πένθος τῶν.

*Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀγαπητὲ
ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ Στέφανε,*

*Ὁ ἀδελφός σου
† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος*

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΣΕΒ. ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΒΟΙΩΤΙΑΣ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

*«Ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων, καὶ πιστεύων τῷ πέμ-
γαντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται
ἀλλὰ μεταβέβηκεν καὶ ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν».*

Λόγια διαχρονικὰ τὰ ὅποια ἀκούγονται μέχρι σήμερον σεπτὴ χορεία τῶν ἱεραρχῶν τίμιον πρεσβυτέριον, πενθοῦσα ἀδελφότης τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Ἁγ. Μάρκου.

Λόγια τὰ ὅποια μέχρι σήμερα ἔχει στή συνείδησή του καὶ στὰ βάθη τῆς καρδιάς του ὁ συνειδητὸς χριστιανός.

«Ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων, καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται ἀλλὰ μεταβέβηκεν καὶ ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν» τουτέστιν στή ζωὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν ὑπάρχει θάνατος. Μέσα στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆ στιγμῆ πού γεννιέται καὶ ἐντάσσεται ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς συνειδητοὺς χριστιανούς γνωρίζει τό φῶς τῆς ζωῆς καὶ ὁδηγεῖται πρὸς τὴν αἰωνιότητα καὶ πάνω ἀπ' ὅλα στήν θέωση τῆς ψυχῆς.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ὅποια διδάσκονται καὶ βιώνονται μέσα στόν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας βίωσε καὶ ἔζησε ὁ μακαριστὸς ἱεράρχης ὁ Μητροπολίτης Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν κυρός Στέφανος ἀδελφός καὶ συλλειτουργγός ἡμῶν γενόμενος, τοῦ ὁποίου αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐπιβεβλημένο καθῆκον καὶ ὑποχρέωση ἱερά ὅλοι ἐμεῖς βρισκόμαστε γύρω ἀπὸ τό λείψανό του παρακαλῶντας τὸν Τριαδικό Θεό νὰ ἀναπαυθεῖ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ στόν τόπο τῶν δικαίων στόν τόπο ἐκεῖνο πού δὲν ὑπάρχει οὔτε πόνος, οὔτε λύπη, οὔτε στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Βρισκόμαστε ἐδῶ γιὰ νὰ προπέμψουμε στόν Τριαδικό Θεό τὸν Μητροπολίτη κυρὸ Στέφανο,

τόν Ίεράρχη αὐτόν, τόν ἄνδρα αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὰ εἴκοσι ἕνα του χρόνια, ὁδηγήθηκε οἰκεῖα τῇ βούλῃσει αὐτοῦ, γιὰ νά ὁδηγηθεῖ μέσα εἰς τό μοναχικό ἰδεῶδες, βρισκόμενος μέσα στό μοναστήρι τοῦ Ἁγ. Μάρκου τῆς Χίου.

Ἐκεῖ ὑπῆρξε ἡ μετάνοια αὐτοῦ τοῦ ἱεράρχου, ὅπου συνεδέθη μέ τό μακαριστό γέροντα Διονύσιο καί ὅλη τήν ἱερά ἀδελφότητα, ἀλλά καί καθηκόντως ὡς συνειδητός ὀρθόδοξος χριστιανός καί κληρικός τῆς Ἐκκλησίας, ἀντιστάθηκε τήν ἐποχή ἐκείνη σέ ἐκεῖνο τόν Ἐπίσκοπο, τόν Μητροπολίτη τότε τῆς Χίου τόν Παντελεήμονα Φωστίνη, ὁ ὁποῖος ἔγινε καί ἡ αἰτία νά διωχθεῖ ὁ μακαριστός ἱεράρχης Στέφανος ἀπό τόν τόπο τῆς μετανόιας του, νά ἐξοριστεῖ καί νά βρεθῇ μέσα στό χῶρο αὐτό τῆς Ἀττικῆς. Ἀγωνίσθηκε ὡς κληρικός ἐκεῖ στή Χίο μέ συνειδητό ζῆλο καί πραγματική αὐταπάρνηση. Ἦταν ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος βρισκόμενος ἐδῶ στό νομό Ἀττικῆς κάθε χρόνο Πάσχα καί Χριστοῦγεννα πῆγαινε καί μετέφερε τόν Ἅγιο Ἄρτο καί ὅταν κατέβαινε ἀπό τό πλοιάριο στό λιμάνι τῆς Χίου ἦταν ντυμένος ὡς «μία καλόγρια», φοβούμενος μήν τόν ἀναγνωρίσουν καί τό συλλάβουν οἱ ἀστυνομικοί καί μὴ τυχόν τοῦ ἀποβάλλουν τό τιμημένο ρᾶσο.

Εἶναι αὐτός ὁ ἱεράρχης ὁ ὁποῖος βρέθηκε ἐπανειλημμένως πίσω ἀπὸ τὰ σίδηρα τῆς φυλακῆς γιὰ τή ὀρθή πίστη.

Εἶναι αὐτός ὁ ἱεράρχης ὁ ὁποῖος μέ συνείδηση φώναξε στεντορία τῇ φωνῇ τῶ καιρῷ ἐκείνῳ ὅτι: *«ὅσα γένια καί ἄν μοῦ βγάλετε, ὅσα ρᾶσα καί ἄν μοῦ βγάλετε ἀπὸ πάνω μου, τήν ἱερωσύνη μου δέν μπορεῖτε νά τήν ἀφαιρέσετε, διότι πιστεύω καί ὀρθοτομῶ τόν λόγο τῆς ἀληθείας»*.

Ἐργάσθηκε μετὰ ἀπὸ τήν μυροβόλο Χίο ἐδῶ στό νομό τῆς Ἀττικῆς ὡς ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ὑπαπαντῆς στό Μαρκόπουλο ἀπὸ τό 1949. Ἐν συνεχείᾳ ὡς ἐφημέριος ἐπὶ μία δεκαετία καί πλέον στόν Ἱ. Ναό τοῦ Ἁγ. Φανουρίου στό Κορωπί. Ἐργάσθηκε ὡς συνεφημέριος τότε μετὰ τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Χρυσοστόμου στόν Ἱ. Ναό τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς στό Μοναστηράκι τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐκτοτε ἀπὸ τό 1979 ὅταν τότε ἡ ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας τόν ἐξέλεξε ἐπίσκοπο Καρδαμύλων δέχτηκε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί τήν φωνή τῆς Ἱ. Συνόδου γιὰ νά γίνει ποιμενάρχης σ' αὐτή τήν μαρτυρική καί ἀγωνιζομένη Ἐκκλησία τῶν πατρῶν παραδόσεων.

Ὁ μακαριστός ἱεράρχης κυρός Στέφανος ὁ

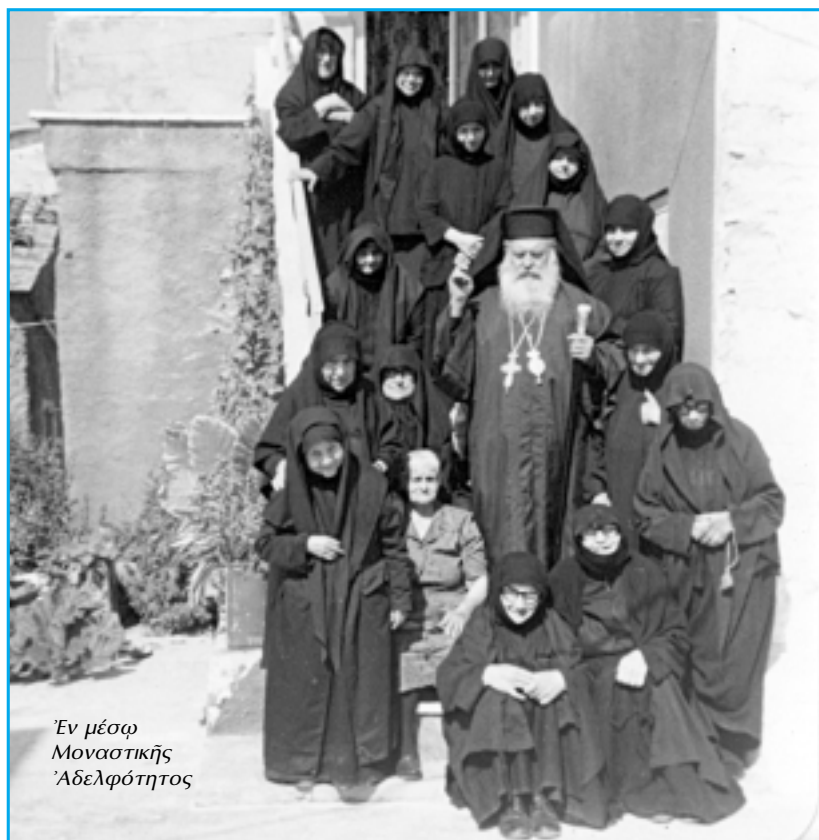

Ἀπὸ τήν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν του (18-2-1979).

ὁποῖος ὑπῆρξε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα πρόσωπα ὅλων τῶν παρισταμένων καί τῶν ἀπόντων ἱεραρχῶν, εἶναι ὁ ἱεράρχης αὐτός ὁ ὁποῖος μέ τήν ἀπλότητα πού τόν διακατεῖχε μῆκε στίς καρδιές τῶν περισσοτέρων χριστιανῶν.

Ὑπῆρξε ἐλπίς, ταπεινός, καλόκαρδος, ἄκακος, ἀνιδιοτελής, ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος, φτάνει νά σκεφθεῖ κανεὶς ὅτι μόλις προχθές τήν Τρίτη τόν εἶχαμε ἀνάμεσά μας στήν Ἱ. Σύνοδο καί ἐκεῖνος ἔλεγε μέ τόν δικό του τρόπο τίς δικές του ἀπόψεις, ὡς ξεχωριστή προσωπικότητα ἱεράρχου. Εἶναι ὁ ἱεράρχης αὐτός ὁ ὁποῖος μέχρι καί τήν τελευταία στιγμή, ὅπως ἀνεγνώσθη στό μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας, στάθηκε στίς ἐπάλξεις τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐμεῖς καθηκόντως αὐτή τήν στιγμή παραπέμπουμε τό σκῆνωμα αὐτοῦ καί τήν ψυχὴ αὐτοῦ τήν παραδίδουμε εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος, παρακαλώντας Αὐτόν τόν Ἅγιο Θεό, ἡ ψυχὴ τοῦ μακαριστοῦ ἱεράρχου νά ἀναπαυθεῖ στόν τόπο τῶν δικαίων, τῶν Πατριαρχῶν Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰα-

Ἐν μέσῳ
Μοναστικῆς
Ἀδελφότητος

Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ σάν τούς περισσότερους κληρικούς τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος γιά τὰ καλά λασπώθηκε, γιά τὰ καλά ἀπλά τό λέω κυνηγήθηκε καί παρ' ὅλη τή συκοφαντία καί παρ' ὅλη τή λάσπη τήν ὁποία δέχθηκε τό τιμημένο πρόσωπό του, ἀνεξίκακος ὁ π. Στέφανος καί ὁ ἱεράρχης Στέφανος εἶχε συγχωρέσει τούς πάντες. Αὐτό τόν πνευματικό ἄνδρα καί ἱεράρχη τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐμεῖς αὐτή τή στιγμή, προπέμπομεν πρός τόν Θεό.

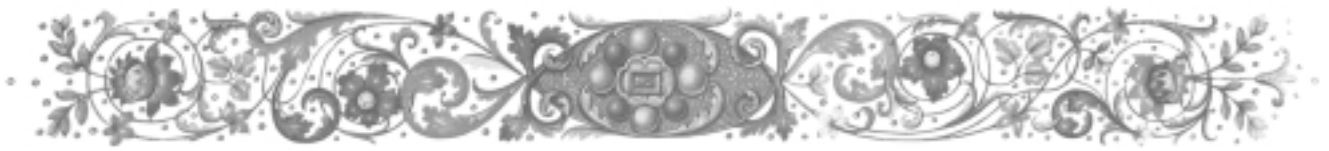
Ἡ μνήμη μου νά εἶναι αἰωνία, ἡ ἱερά ἀδελφότητα τοῦ Ἀγ. Μάρκου νά ἔχει τήν εὐχή του, νά κρατήσετε ὡς παρακαταθήκη πνευματική, ὅλα ὅσα ὁ γέροντάς σας σᾶς δίδαξε καί νά ξέρετε ἀδελφές, ὅτι τό μεγαλύτερο μνημόσυνο καί συγχώριο τοῦ μακαριστοῦ ἱεράρχου κυροῦ Στεφάνου εἶναι καί σεῖς νά ἔχετε τήν ἀνεξικακία τήν

ὁποία σᾶς ἐδίδαξε. Ἡ μνήμη του νά εἶναι αἰωνία.

κώβ, ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει οὔτε πόνος, οὔτε λύπη, οὔτε στεναγμός. Ἡ ἀπουσία τοῦ μακαριστοῦ ἱεράρχου εἶναι κενό γιά τήν ἱεραρχία μας καί γιά τήν Ἐκκλησία τοῦ Πατρώου ἑορτολογίου. Θά παραμείνει ἀνεξίτηλος ἡ ἀπλότητα καί ἀνιδιοτέλεια τήν ὁποία εἶχε ὁ ἱεράρχης αὐτός καί ὅλοι ἐμεῖς ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, ἡ βαρυπενθοῦσα ἀδελφότητα ἐδῶ τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Ἀγ. Μάρκου καί ὁ λαός τοῦ Θεοῦ πού βρίσκεται ἐδῶ, παρακαλοῦμε ὅλοι ἀπό κοινοῦ ν' ἀναπαυθεῖ ἡ ψυχή του, νά βρεθεῖ στά δεξιὰ τοῦ Θεοῦ καί νά βρεῖ παρρησία πρός τόν Κύριο καί νά πρεσβεύει γιά ὅλους ἐμᾶς.

Εὐχόμαστε ἡ μνήμη του νά εἶναι αἰωνία καί πάνω ἀπ' ὅλα ἐπειδή ὑπῆρξε κληρικός τῆς

Δογματική καί κανονική Ἀνάλυση τῆς ἐνώσεως τῶν Ρώσων τῆς διασπορᾶς μέ τό Πατριαρχεῖο Μόσχας

Ὑπό Βλαδιμήρου Moss

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τό κύριο ζήτημα γιά τό Πατριαρχεῖο Μόσχας ἦταν νά τοποθετηθεῖ ὁ ἰδρυτής του, Μητροπολίτης Σέργιος, σέ ἴση θέση μέ τούς μάρτυρες τῶν κατακομβῶν, τούς ὁποίους αὐτός καταδίωκε. Κατά συνέπεια τό 1993 ὁ Πατριάρχης εἶπε: «Μέσω τοῦ πλήθους τῶν μαρτύρων ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἐνίσχυσε τήν πίστη της καί ἔσπειρε τό σπόρο τῆς μελλοντικῆς της ἀναγέννησης. Μεταξύ τῶν ὁμολογητῶν τοῦ Χριστοῦ μπορούμε νά διακρίνουμε τό ὄνομα... τοῦ Ἀγιωτάτου Πατριάρχου Σέργιου». Μέχρι τή Σύνοδο τοῦ 2000, τό Πατριαρχεῖο Μόσχας δέν αἰσθάνθηκε ἀκόμα ἱκανό νά ἀγιοποιήσει τόν Σέργιο - πιθανῶς ἐπειδή φοβήθηκε ὅτι θά ἀπέτρεπε τήν ἔνωση μέ τήν Ἐκκλησία τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς. Ἀλλά καμία ἀπό τίς δύο δέν ἀγιοποίησε τόν ἡγέτη τῆς Ἐκκλησίας τῶν κατακομβῶν, Μητροπολίτη Πετροπόλεως Ἰωσήφ - καί πρότεινε ὅτι μιᾷ ἡ μελλοντική ἀγιοποίηση τῶν δύο ἡγετῶν πού προγραμματίστηκε, θά ἐξαρτηθεῖ ἀπό τήν ἐπιτυχία τῶν διαπραγματεύσεων μεταξύ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καί τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς.

Ἡ ἔλλειψη ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καί ἐκκλησιολογικῆς συνέπειας σέ αὐτό τό ζήτημα ἐπισημάνθηκε ἀπό τόν π. Πέτρο Perekrestov: «Στόν πρόλογο τοῦ ἄρθρου “Στίς Κατακόμβες” (τοῦ Σοβερσένο Σεκρέτνο Νο 7, 1991) ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος ἔγραψε τό ἀκόλουθο: “Πιστεύω ὅτι οἱ μάρτυρες καί οἱ δίκαιοί μας, ἀδιαφορώντας κατά πόσον ἐκεῖνοι ἀκολούθησαν τόν Μητροπολίτη Σέργιο ἢ διαφώνησαν μέ τήν θέση του, προσεύχονται ἅπαντες γιά μᾶς”. Τήν ἴδια ἐποχή στήν ἐβδομαδιαία Nedelya (No

2 Ἰαν. 1992) ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος δήλωσε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς εἶναι σχισματική ἐκκλησία καί προσέθεσε: “Ἐξίσου ἀντικανονική εἶναι ἡ ἀποκαλούμενη Ἐκκλησία τῶν Κατακομβῶν”. Δηλαδή ἀναγνωρίζει τούς μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν, πολλοί ἀπό τούς ὁποίους προδόθηκαν στίς ἄθρες ἀρχές ἀπό τήν ἐκκλησιαστική ὀργάνωση τοῦ Μητροπολίτη Σεργίου..., καί συγχρόνως δηλώνει ὅτι αὐτοί οἱ μάρτυρες εἶναι σχισματικοί καί ἀντικανονικοί».

Σέ τελική ἀνάλυση, ὅπως ὁ π. Πέτρος ἐπeseίμανε (πού τώρα εἶναι ἕνας ἀπό τούς κυρίους ὑποστηρικτές τῆς ἔνωσης Ρώσων Διασπορᾶς-Πατριαρχείου Μόσχας), γιά τό Πατριαρχεῖο Μόσχας αὐτό τό ὅλο ζήτημα δέν ἦταν θέμα ἀλήθειας ἢ ἀναλήθειας, ἀλλά ζήτημα ἐξουσίας: «Δέν εἶναι σημαντικό γιά ἐκείνους ἄν ἕνας ἱερέας ἔχει συμπεριληφθεῖ στίς σκιερές ἐπιχειρησιακές συναλλαγές ἢ τίς γνήσιες ἐκκλησιαστικές δραστηριότητες. Ἐάν εἶναι δημοκρατικός ἢ μοναρχικός, εἴτε οἰκουμενιστής ἢ ζηλωτής. Ἐάν θέλει νά τελεῖ τήν ἀγρυπνία ἐπὶ μιᾷ ἢ ἑξὶ ὥρες. Ἐάν ὁ ἱερέας λειτουργεῖ σέ μιᾷ ὁλονύκτια ἀκολουθία γιά τά θύματα πού ὑπερασπίστηκαν τόν Προεδρικό Οἶκο ἢ γιά ἐκείνους πού πλαισίωσαν τόν Γιέλτσιν. Ἐάν ὁ ἱερέας θέλει νά βαφτίζει μέ καταδύσεις ἢ μέ ράντισμα. Ἐάν λειτουργεῖ στίς κατακόμβες ἢ ἀνοιχτά. Ἐάν σέβεται τούς Βασιλομάρτυρες ἢ ὄχι. Ἐάν λειτουργεῖ σύμφωνα μέ τό Νέο ἢ τό Ὁρθόδοξο Ἐορτολόγιο-πραγματικά δέν ἔχει σημασία. Τό κύριο ζήτημα εἶναι νά μνημονεύει τόν Πατριάρχη Ἀλέξιο. Ἀφῆστε τήν Ἐκκλησία στό ἐξωτερικό νά εἶναι αὐτόνομη, ἀφῆστε τήν νά μιλάει ἀκόμη πιο καθαρά, νά ἐκφράζει τόν ἑαυτό της ὅπως στό παρελθόν, ἀλλά μόνο ὑπό ἕναν ὄρο: νά

μνημονεύει τόν Πατριάρχη Ἀλέξιο. Αυτό είναι μιά μορφή Παπισμοῦ - ἀφήστε τούς ἱερεῖς νά νυμφευθοῦν, ἀφήστε νά λειτουργοῦν σύμφωνα μέ τό ἀνατολικό τυπικό - δέν ἔχει σημασία. Τό σημαντικό εἶναι ὅτι αὐτοί μνημονεύουν τόν Πάπα της Ρώμης».

Ἡ πράξη τῆς ἀγιοποίησης καί τῶν ἀληθινῶν καί τῶν ψεύτικων μαρτύρων ἀπό τό Πατριαρχεῖο Μόσχας ἔχει ἀρκετές σοβαρές συνέπειες. Κατ' ἀρχάς, σημαίνει ὅτι, ἐάν ὁ ὁποιοσδήποτε μπῆκε στόν πειρασμό νά θεωρήσει ὅτι οἱ ἐπίσημες πράξεις τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας εἶχαν ὁποιαδήποτε ἰσχύ, μπορεῖ τώρα νά βεβαιωθεῖ ὅτι οὔτε τό ἴδιο τό Πατριαρχεῖο Μόσχας δέν πιστεύει σ' αὐτές.

Ἄς ληφθεῖ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Βίκτωρ, ὁ Μητροπολίτης Κύριλλος καί ὁλόκληρο τό πλῆθος τῶν ὁμολογητῶν τῶν κατακομβῶν εἶχαν καθαιρεθεῖ, ἀφοριστεῖ καί τεθεῖ ἐκτός τῆς κοινωνίας τῶν «πιστῶν» μέ ἐπίσημες πράξεις τοῦ Μητροπολίτου Σεργίου καί τῆς Συνόδου του. Ἀλλά ἐάν αὐτοί οἱ «καθηρημένοι» καί «ἀφορισμένοι» ἄνθρωποι εἶναι τώρα Ἅγιοι στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, αὐτό καί μόνο δείχνει, ὅτι τό Πατριαρχεῖο Μόσχας τώρα σιωπηρά ἀναγνωρίζει, ὅτι οἱ ἐνέργειες τοῦ Μητροπολίτη Σεργίου καί τῆς Συνόδου του ἦταν ἀπολύτως ἀντικανονικές καί ἄκυρες! Καί ἀκόμα παρά ὅλα αὐτά, ὁ Πατριάρχης μπορεῖ ἀκόμα νά ὑποστηρίξει ὅτι: «Μεταξύ τῶν ὁμολογητῶν τοῦ Χριστοῦ μπορούμε νά διακρίνουμε τό ὄνομα... τοῦ Ἀγιωτάτου Πατριάρχου Σεργίου ...».

Κατά δεύτερο λόγο, δείχνει ἐπίσης ὅτι τό Πατριαρχεῖο Μόσχας δέν ξέρεי τί εἶναι τό μαρτύριο, καί τό ἐξετάζει μέ ἕναν οὐσιαστικά οἰκουμενιστικό πνεῦμα πού τό στερεῖ ἀπό τήν πραγματική του ἔννοια. Πρὶν ἀπό μερικά χρόνια, ἕνας συγγραφέας τῶν ἀγγλικανικῶν «Ἐκκλησιαστικῶν Χρονικῶν» ἔγραψε κριτική σέ ἕνα βιβλίο γιά τούς «μάρτυρες» τῆς Ἀγγλικανικῆς Μεταρρυθμίσεως. Μέσα στό πνεῦμα αὐτό τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πού βρισκόταν στή ρίζα τοῦ Ἀγγλικανισμοῦ γιά αἰῶνες, αὐτός ὁ κριτικός ὑποστήριξε ὅτι τόσο οἱ Καθολικοί πού πέθαναν γιά τήν πίστη τους στά χέρια τῶν Ἀγγλικανῶν, ὅσο καί οἱ Ἀγγλικανοί πού πέθαναν γιά τήν πίστη τους στά χέρια τῶν Καθολικῶν, πέθαναν γιά τήν ἀλήθεια ὅπως οἱ ἴδιοι τήν ἀντιλαμβάνονταν, συνεπῶς ἦταν μάρτυρες! Γιατί δέν ἦταν σημαντικό, ἔγραψε ὁ κριτικός,

τό ποιός εἶχε δίκιο γι' αὐτή τή σύγκρουση. Τό μόνο πράγμα πού μετρᾷ εἶναι ὅτι ἦταν πιστοί στίς πεποιθήσεις τους. Καί συνέχισε ἀρνούμενος ἀκόμη ὅτι ὑπάρχει αἵρεση. Ἡ μόνη πραγματική αἵρεση, εἶπε, εἶναι ἡ πεποίθηση ὅτι αὐτό εἶναι αἵρεση!!

Ἡ παρούσα πράξη τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας προϋποθέτει μιά ἀκριβῶς παρόμοια φιλοσοφία. Αὐτό προϋποθέτει ὅτι μπορεῖ νά εἶναι κάποιος μάρτυρας, ἀνεξάρτητα ἐάν ἀντιτάσσεται στόν Ἀντίχριστο ἢ ὑποκύπτει σ' αὐτόν, ἐάν ὁμολογεῖ τήν ἀλήθεια ἢ μασάει τά λόγια του, ἐάν μιμεῖται τήν ἀγάπη Χριστοῦ ἢ τή φιλαργυρία τοῦ Ἰούδα! Ἡ τέλεια φιλοσοφία γιά τή χλιαρή ἐποχή μας, τήν ὁποία δέν τήν διακρίνει κανένας ζῆλος, εἴτε γιά τήν ἀλήθεια, εἴτε ἐνάντια στήν ἀλήθεια!

Ἡ χλιαρότητα ἐπιτυγχάνεται ὅταν τό ζεστό ἀναμιγνύεται μαζί τό κρύο, ἔτσι ὥστε αὐτός πού εἶναι «ζεστός», ἔχει ζῆλο γιά τήν πίστη, στερεῖται ἀπό τήν οὐσιαστική της ποιότητα, ἐνῶ αὐτός πού εἶναι «ψυχρός», ἐχθρός τῆς πίστεως, καλύπτεται ἀπό μιὰ ἐμφάνιση ἀνεκτικότητας. Ἀλλά ὁ Κύριος ἀπεχθάνεται αὐτή τήν συμπεριφορά περισσότερο ἀπό τόν «ψυχρό», ἐχθρό τῆς ἀλήθειας: «οὕτως ὅτι χλιαρός εἶ, καί οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρός, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου» (Ἀποκάλυψη Γ', 16).

Αὐτή ἡ χλιαρότητα προσδιορίζεται, ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Θεοφάνη τῆς Πολτάβα, ὡς «ἡ θρησκευτική-ἠθική πτώση τῶν ἐπισκόπων, [πού εἶναι].... ἕνα ἀπό τά πιά χαρακτηριστικά σημεία τῶν τελευταίων χρόνων». Ἰδιαίτερα φοβερή εἶναι ἡ πτώση τῶν ἐπισκόπων ὅταν ἀποσκίρτουν ἀπό τά δόγματα τῆς πίστεως, ἢ ὅταν, ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει, θέλουν νά διαστρέψουν τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ (Γαλ. α', 7). Σέ αὐτούς τούς ἀνθρώπους ὁ Ἀπόστολος μᾶς διατάζει νά ρίπτουμε τό ἀνάθεμα: Ἐκεῖνος πού θά κηρύξει σέ σᾶς ἕνα Εὐαγγέλιο διαφορετικό ἀπό αὐτό πού κηρύξαμε σέ σᾶς, γράφει, ἅς εἶναι ἀνάθεμα (Γαλ. α', 9). Καί δέν πρέπει κάποιος νά διστάσει σέ αὐτό τό σημεῖο. Λέγει ὁ Ἀπόστολος: «Αἰρετικόν ἄνθρωπον μετά μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδῶς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καί ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος» (Τιτ. γ', 10-11). Εἰδάλλως, δηλαδή γιά τήν ἀδιαφορία γιά τήν ἀποστασία ἀπό τήν ἀλήθεια, μπορεῖ νά χτυπηθεῖς ἐσύ ἀπό τήν ὀργή του Θεοῦ: «οὕτως ὅτι

χλιαρός εἶ, καί οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρός, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου» (Ἀποκάλυψις γ', 16).

Ἐάν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος δέν ἀνέχεται τέτοια χλιαρότητα πίστεως, πρέπει καί ἐμεῖς νά πράξουμε τό ἴδιο. Καί εἶναι αὐτό πού ἀξιέπαινα ἔπραξε ἡ ἐνορία τοῦ Καλίνιγκραντ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς στήν ἐπιστολή πού ἀπέστειλαν στούς ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς τήν 1/14 Νοεμβρίου τοῦ 2000: «Τί πλήθος νεομαρτύρων ἀγιοποιήθηκε ἀπό τό Πατριαρχεῖο της Μόσχας, ὅταν σέ ἐκείνο τό πλήθος, βρίσκονται “ἅγιοι” πού πολέμησαν τήν Ἐκκλησία, καί πού ἀργότερα ὑπέφεραν στά χέρια των κυρίων τους - ἀλλά ὄχι γιά τόν Χριστό, ἔγιναν, μᾶλλον, θύματα στό βωμό τῆς ἐπανάστασης, ἀκριβῶς ὅπως χιλιάδες ἄλλοι Μπολσεβίκοι καί φιλελεύθεροι ὁραματιστές; Ἐνα πλήθος νεομαρτύρων ἦταν θύματα καί ἐκτελεστές, “Ἄγιοι μάρτυρες καί “Χριστιανοί” (μέ τίς διαταγές τῶν ὁποίων οἱ νεομάρτυρες ἐκτελέστηκαν ἢ ἐστάλησαν στίς φυλακές καί τά στρατόπεδα ἐργασίας), βρίσκονται ὅλοι μαζί;»

Ἐχει ὑποστηριχθεῖ ἀπό τήν Ἐκκλησία τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς ὅτι ἡ τιμή ὡς Ἁγίων τῶν βασιλομαρτύρων ἀπό τό Πατριαρχεῖο Μόσχας «εἶναι μιᾶ ἀρχική πράξη μεταμμελείας, ὡς ἐκ τούτου, ἕνας ἀπό τοὺς λόγους τῆς διαίρεσης [μεταξύ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων Διασποράς καί τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας] ἔχει ἐκλείψει, ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον». Τό πρόβλημα εἶναι ὅμως ὅτι μιᾶ πράξη μετανοίας πρέπει νά υἱοθετήσῃ τουλάχιστον μερικές λέξεις πού ἐκφράζουν τή μετάνοια. Ἐντούτοις δέν ὑπάρχει οὔτε μιᾶ τέτοια λέξη στίς δηλώσεις τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Ὅπως ἔγραψε ὁ ἱερομόναχος Βλαδίμιρος (τώρα ἐπίσκοπος) καί ὁ πρωτοπρεσβύτερος Σέργιος (τώρα Ἀρχιεπίσκοπος): «Ἐχει ποτέ κάτι τέτοιο συμβεῖ, οἱ ἐπίσκοποι τοῦ Θεοῦ νά προσβλέπουν καί νά δικαιολογοῦν τοὺς αἰρετικούς καί τοὺς σχισματικούς, χωρίς ἐκεῖνοι νά ἔχουν οὔτε κἀν σκεφθεῖ γιά νά μετανοήσουν, ἀλλά τοὺς ἐξυψώνουν ἀκόμη καί στήν τάξη καί τήν τιμή τῶν “σωτήρων τῆς Ἐκκλησίας”; Σέ ὅλη τήν ἱστορία της, ἡ Ἐκκλησία δέν γνωρίζει παραδείγματα ἀμετανόητης συμπεριφορᾶς πού νά καλύπτονται ἀπό τήν “ἀγάπη”. Ἀντίθετα, ἡ Ἀγία Ἐκκλησία ἔχει πάντοτε καταδικάσει

ὅποιοιδήποτε πράξεις “ἀγιοποίησης” ἀπό τοὺς αἰρετικούς - εἰδικά σ’ αὐτές πού οἱ ἀληθινὸι μάρτυρες γιά τόν Χριστό τοποθετοῦνται στό ἴδιο σύνολο μέ τοὺς ψευδομάρτυρες (π.χ. 9ος καί 34ος κανόνας τῆς Συνόδου τῆς Λαοδικείας καί 63ος τῆς Ἑκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου)».

Συγχρόνως, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία γιά τήν νομιμότητα τῆς ἐρώτησης: Ἐχουν οἱ αἰρετικοὶ ἡθικό καί νομικό δικαίωμα, χωρίς νά φέρουν τήν μετάνοιά τους ἐνώπιον τῆς Ἀληθινῆς Ἐκκλησίας, νά ἀγιοποιήσουν ἐκείνους ἀκριβῶς τοὺς ὁποίους εἶχαν προδώσει; Ἐάν ἕνας δολοφόνος ἀγιοποιεῖ τό θῦμα του, ἕνας ληστής καί ἱερόσυλος αὐτόν πού λήστεψε, καί ἕνας βλάσφημος χωρίς μετάνοια τῆς ἁμαρτίας του, τότε αὐτή ἡ πράξη της “ἀγιοποίησης” δέν εἶναι ἀπλῶς μιᾶ “ἐπανόρθωση”, στήν ὁδὸ τοῦ Κυρίου, ἀλλά ἀκόμα μεγαλύτερη βλασφημία, μιᾶ πιό ἐξευγενισμένη ἱεροσυλία.

Γιά “τήν ἀρετή τῶν αἰρετικῶν” λέει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «“Εἶναι χειρότερη ἀπὸ ὅποιοδήποτε ἀκολασία. Ἡ μὴ ὁμολογία τῶν παρανομιῶν κάποιου ἰσοδυναμεῖ μέ τήν ἐπαύξησή τους... Οἱ θέσεις τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἐπάνω μας ἕνας λεκές πού εἶναι ἀδύνατο νά καθαριστεῖ, οὔτε μέ χίλιες πηγές, παρὰ μόνο ἀπὸ τά δάκρυα καί τήν μετάνοια μπορεῖ αὐτό νά γίνει”, λέει ἐκεῖνος ὁ ἴδιος Ἱεράρχης. “Κανένας δέν εἶναι τόσο καλός καί κανένας τόσο φιλεῦσπλαχνος, ὅσο ὁ Κύριος, ἀλλά ἀκόμη καί Ἐκεῖνος δέν συγχωρεῖ αὐτοὺς πού δέν μετανοοῦν” (Ἀγ. Μάρκος ὁ ἀσκητής). Ὡς ἐκ τούτου, δέν εἶναι αὐτή ἡ “ἀγιοποίηση” ἀπὸ τό Πατριαρχεῖο Μόσχας συγκρίσιμη μέ αὐτό πού ἔκαναν τότε οἱ ρωμαῖοι στρατιῶτες, ὅταν ἀφοῦ ἔρριξαν ἐπάνω στὸν Χριστό κόκκινη χλαμύδα, τὸν “δόξαζαν”, λέγοντας: “Χαῖρε βασιλεῦ των Ἰουδαίων”;! Ἐδῶ ἐννοῦμε ὄχι ὁλόκληρο τό ρωσικὸ ἔθνος, ἀλλά τὸν ὀργανισμό τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας».

Τελικά, τό Πατριαρχεῖο Μόσχας ὄχι μόνο δέν ἔχει ἀπελευθερώσει τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τήν ἐνοχὴ τῆς προηγούμενης ἀποστασίας του, ἀλλά μέ τήν ἀπόφασή του γιά τοὺς νεομάρτυρες ἔχει αὐξήσει σημαντικά ἐκεῖνο τό φορτίο τῆς ἐνοχῆς. Οἱ πρῶτοι Σεργιανιστές ἀρνήθηκαν τήν πορεία τῆς ὁμολογίας καί τοῦ μαρτυρίου καί κατεδίκασαν ἐκείνους πού τήν ἀκολούθησαν - ἀλλά τουλάχιστον αὐτοὶ δέν ἄλλαξαν αὐτὴν τὴν ἴδια τὴν ἐννοια τοῦ μαρτυρίου. Οἱ ὕστεροι

Σεργιανιστές, ενώ συνεχίζουν να όμολογοϋν τήν αίρεση καί να διώκουν τούς Όρθοδοξούς, έχουν αποκτήσει πρόσθετη άμαρτία μέ τήν τοποθέτηση, στό πλαίσιο τοϋ οικουμενιστικοϋ πνεύματος, ίσοτιμίας μεταξύ τοϋ μαρτυρίου καί τής αποστασίας. Έτσι υποβίβασαν τούς άθλους τών άληθινών Αγίων καί παρουσίασαν ψεύτικα πρότυπα πρός μίμηση. Συνεπώς υποπίπτουν στό ανάθεμα τοϋ 34ου κανόνα τής Συνόδου τής Λαοδικείας πού αναφέρει ότι: «Κα- νένας Χριστιανός να μην εγκαταλείπει τούς μάρτυρες τοϋ Χριστοϋ καί να στρέφεται στους ψεύτικους μάρτυρες, δηλαδή σε εκείνους τών αίρετικών, ή εκείνους πού ήταν στό παρελθόν αίρετικοί. Για αυτούς είναι χωρισμένοι από τό Θεό. Αφήστε εκείνους, επομένως, πού τούς ακολουθοϋν, να είναι ανάθεμα».

III. ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

Από τότε πού τό Πατριαρχείο Μόσχας, καθοδηγούμενο από τόν στρατηγό της KGB Μητροπολίτη Λένινγκραντ Νικόδημο, εντάχθηκε στό Παγκόσμιο Συμβούλιο τών Έκκλησιών τό 1961, έχει υπογράψει μιά μακρά σειρά δηλώσεων πού άρνοϋνται τήν κεντρική άρχή τής Σωτηριολογίας τοϋ Χριστιανισμοϋ, δηλαδή, ότι ή σωτηρία έδράζεται μόνο στό Χριστό. Στο άρχικό, διαχριστιανικό στάδιο τοϋ οικουμενισμοϋ, τό Πατριαρχείο Μόσχας έπισήμως συμ- προσευχήθηκε, καί αναγνώρισε τά μυστήρια, σχεδόν όλων των αίρετικών (παπικών καί προ- τεσταντών).

Από τίς άρχές της δεκαετίας τοϋ '80, εισή- χθη στό στάδιο τοϋ διαθρησκευτικοϋ, “υπερ- οικουμενισμοϋ”, συμπροσευχόμενο μέ Έβραίους, Μωαμεθανούς, Ίνδουίστες, Βουδιστές καί άλλους. Τό 1989 τό Έκδοτικός Όργανισμός τοϋ Πατριαρχείου Μόσχας έσβησε τήν πνευματική δίψα τών πιστών μέ τήν έκδοση τοϋ Κορανίου! Τό 1990 αυτό υπέγραψε τή συμφωνία τοϋ Σαμπεζύ μέ τούς Μονοφυσίτες, αφαιρώντας τά αναθέματα από αυτούς, τούς αυτοαποκαλουμέ- νους ως “Ανατολικούς Όρθόδοξους”. Μετά τό Σαμπεζύ ακολούθησε ή έβδόμη γενική συνέλευ- ση του Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών (έφεξης Π.Σ.Ε.) στην Καμπέρα τό 1991, στό όποιο οί «όρθόδοξοι» εκπρόσωποι βλασφήμη- σαν κατά τής πίστεως μέ ακόμα πιο κραυγα- λείο τρόπο. Οί ίθαγενείς παγανιστές προσκάλε-

σαν τούς συμμετέχοντες να περάσουν μέσω ενός “έξαγνιστικοϋ νέφους καπνοϋ” πού ένώνει τήν «πνευματικότητα» τών ίθαγενών μέ τήν Χριστιανική πνευματικότητα (!).

Παρόλα αυτά, ό Μητροπολίτης Κύριλλος (Gundiaev), έπικεφαλής τοϋ τμήματος έξωτε- ρικών σχέσεων τοϋ Πατριαρχείου Μόσχας, είπε ότι τό Π.Σ.Ε. ήταν «τό κοινό μας σπίτι καί θέλουμε για να γίνει τό λίκνο τής μιās Έκκλησίας».

Στίς 13 Νοεμβρίου 1991, ό “Πατριάρχης” Άλέξιος έκανε τό πιο τολμηρό οικουμενικό βήμα όταν άπευθύνθηκε στους ραβίνους τής Νέας Υόρκης ως έξης: «Άγαπητοί άδελφοί, ειρήνη σε σάς, στό όνομα τοϋ Θεοϋ τής αγάπης καί τής ειρήνης!... Είμαστε όλοι άδελφοί, είμα- στε όλοι παιδιά τής Παλαιās Διαθήκης στό Όρος Σινά, ή όποία, όπως έμείς οί Χριστιανοί θεωροϋμε, ανανεώθηκε από τόν Χριστό... Ό νόμος σας [τό Talmud!] είναι ό νόμος μας, οί προφήτες σας, είναι οί προφήτες μας».

Έδω ό πατριάρχης άνοιχτά, στό όνομα τής Όρθοδόξου Έκκλησίας, όμολόγησε ότι: «είμα- στε ένα μέ τούς Έβραίους [!], χωρίς να άρνη- θοϋμε τόν Χριστιανισμό καί όχι δίπλα στό Χριστιανισμό, αλλά στό όνομα καί χάρη στον Χριστιανισμό, ενώ οί Έβραίοι είναι ένα μέ μās όχι δίπλα στον Ίουδαϊσμό, αλλά στό όνομα καί χάρη στον άληθινό Ίουδαϊσμό. Είμαστε χωρισμένοι από τους Έβραίους έπειδή δεν είμαστε ακόμα έντελώς Χριστιανοί [!], ενώ οί Έβραίοι είναι χωρισμένοι από μās έπειδή δεν είναι ακόμα έντελώς Έβραίοι. Για τήν πληρό- τητα του, ό Χριστιανισμός άγκαλιάζει τόν ίδιο τό έαυτό του καί τόν Ίουδαϊσμό μαζί, ενώ ή πληρότητα του Ίουδαϊσμοϋ είναι ό Χριστιανι- σμός... Ό Έβραϊκός λαός είναι κοντά μας στην πίστη. Ό νόμος σας είναι ό νόμος μας, οί προφήτες σας είναι οί προφήτες μας». Ό Πα- τριάρχης κάλεσε τούς Έβραίους να έργαστοϋν μαζί μέ τούς Χριστιανούς για να χτιστεί “ή νέα παγκόσμια τάξη”...

Τόν Μάρτιο, τοϋ 1992, οί έπικεφαλής τών τοπικών Όρθόδοξων Έκκλησιών, συμπεριλαμ- βανομένου τοϋ Πατριάρχου Άλεξίου, συναντή- θηκαν στην Κωνσταντινούπολη καί εξέδωσαν ένα ανακοινωθέν στό όποιο αποκήρυξαν επί- σημα τόν προσηλυτισμό στίς χριστιανικές χώρες τής Δύσεως (σημείο 4), καταδεικνύοντας μέ αυτόν τόν τρόπο τήν κύρια συνέπεια τοϋ

οικουμενισμού για τούς αίρετικούς: απαγόρευση της εισόδου τους μέσα στην 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία ακόμα κι αν μετανοήσουν! ...

Ο π. Νικόλαος Savchenko έχει συνοψίσει τη φύση της βύθισης του Πατριαρχείου Μόσχας στον οικουμενισμό ως εξής:

«Σέ ένα διομολογιακό έγχειρημα υπάρχουν δύο βαθμοί συμμετοχής. Ο πρώτος είναι συμμετοχή μέ τό καθεστώς του άπλου παρατηρητή, δηλαδή δέν εισέρχεται στό συμβούλιο ως μέλος, αλλά παραμένει στην άκρη, άπλως ως παρατηρητής. Ο δεύτερος βαθμός είναι συμμετοχή μέ την ιδιότητα του πλήρους μέλους σέ μία οικουμενική όργάνωση.

»Δυστυχώς, στην εποχή μας τό Πατριαρχείο Μόσχας συμμετέχει στή δραστηριότητα του Π.Σ.Ε. ως πλήρες μέλος του Συμβουλίου. Άκριβώς σέ αυτό τό πρόβλημα θεωρώ ότι πρέπει νά επικεντρωθεί ή προσοχή μας. Έκτός από αυτό, είναι ή ιδιότητα μέλους στό Π.Σ.Ε. του Πατριαρχείου Μόσχας πού πρό πάντων, πρόθυμα ή άπρόθυμα, καταπατά την ίδια την διδασκαλία της πίστεως και έπομένως συνεχίζει νά παραμένει ένα εμπόδιο στην κοινωνία μας [Έκκλησία Ρώσων Διασποράς μέ τό Πατριαρχείο Μόσχας]. Είναι δυνατό νά άπαριθμηθεί μία σειρά λόγων για τούς όποιους ή ιδιότητα μέλους στό Π.Σ.Ε. είναι ένα τέτοιο εμπόδιο.

»1. Ο πρώτος σημαντικός λόγος συνίσταται στό γεγονός ότι τό Πατριαρχείο Μόσχας σήμερα παραμένει στά άνώτατα κλιμάκια της ήγεσίας του Π.Σ.Ε. και συμμετέχει στην ήγεσία, τόν προγραμματισμό και τή χρηματοδότηση του συνόλου των έργασιών του Π.Σ.Ε.

»Οι έπίσημοι αντιπρόσωποι του Πατριαρχείου Μόσχας εισήχθησαν στην Κεντρική Έπιτροπή (έφεξης Κ.Ε.) του Π.Σ.Ε. Η Κ.Ε. είναι τό όργανο της διοίκησης του Συμβουλίου. Καθορίζει την πολιτική του Π.Σ.Ε., κάνει τίς έπίσημες δηλώσεις σχετικά μέ την διδασκαλία της πίστεως και δίνει τίς ήθικές άξιολογήσεις των διάφορων φαινομένων της σύγχρονη ζωής έντός των δεδομένων όρίων από τίς Έκκλησίες-μέλη. Η σύνθεση των τελευταίων Κεντρικών Έπιτροπών του Π.Σ.Ε. εξέλέγη στή συνέλευση του Π.Σ.Ε. στό Harare τό 1998. Όπως βεβαιώνεται από τόν έπίσημο κατάλογο των μελών της Κ.Ε. του Π.Σ.Ε., πέντε μέλη της Κ.Ε. προέρχονται από τό Πατριαρχείο Μόσχας και διευθύνεται

άπό τόν Έπίσκοπο Ίλαρίωνα (Alfeyev). Η Κ.Ε. άποτελείται συνολικά από 150 μέλη, συμπεριλαμβανομένων 9 γυναικών ιερέων, αυτό φαίνεται από τόν κατάλογο των μελών της Κ.Ε. Η τελευταία σύναξη της Κ.Ε. του Π.Σ.Ε. μέ τή συμμετοχή αντιπροσώπων αντιπρόσωποι του Πατριαρχείου Μόσχας πραγματοποιήθηκε στά τέλη Αυγούστου 2003.

»Έκτός από τή συμμετοχή στην Κ.Ε. οι αντιπρόσωποι του Πατριαρχείου Μόσχας μπήκαν στή συγκρότηση της Έκτελεστικής Έπιτροπής του Π.Σ.Ε., ένας από τούς στόχους της όποιας είναι ή άμεση ήγεσία όλόκληρων των όργάνων του Συμβουλίου και της όργανώσεως όλων των δραστηριοτήτων του. Συνολικά έμφανίζονται 24 άνθρωποι στόν έπίσημο κατάλογο των μελών από την Έκτελεστικής Έπιτροπής του Π.Σ.Ε., συμπεριλαμβανομένου του αντιπροσώπου του Πατριαρχείου Μόσχας Έπισκόπου Ίλαρίωνος (Alfeyev). Έκτός από τόν Έπίσκοπο Ίλαρίωνα, στην Έκτελεστική Έπιτροπή του Π.Σ.Ε. υπάρχουν αντιπρόσωποι του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, του Πατριαρχείου Ρουμανίας και της «Όρθοδόξου Έκκλησίας της Άμερικής». Η τελευταία συνεδρίαση της Έκτελεστικής Έπιτροπής μέ τή συμμετοχή των αντιπροσώπων του Πατριαρχείου Μόσχας πραγματοποιήθηκε τέλη Αυγούστου του 2003. Σέ αυτήν την τελευταία συνεδρίαση διαμορφώθηκε μία νέα έπιτροπή, ή «Έπιτροπή για την προσευχή». Έπρόκειτο νά άσχοληθεί μέ την προετοιμασία του κειμένου και της ιεροτελεστίας των οικουμενικών προσευχών. Συνολικά άποτελείται από 10 μέλη, συμπεριλαμβανομένου του αντιπροσώπου του Πατριαρχείου Μόσχας, π. Άνδρέα Eliseev. Έκτός αυτού, άναπληρωτής πρόεδρος της Έπιτροπής για την Προσευχή είναι μία προτεστάντρια ιέρεια. Λόγω αυτής της συμμετοχής του τό Πατριαρχείο Μόσχας είναι άναπόφευκτα υπεύθυνο για όλες τίς άποφάσεις του Π.Σ.Ε. πού έρχονται σέ αντίθεση μέ τή δογματική και ήθική διδασκαλία της Όρθόδοξου Έκκλησίας.

»2. Ο δεύτερος λόγος για τό άσυμβίβαστο της ιδιότητας μέλους του Π.Σ.Ε. μέ τους κανόνες της Έκκλησίας συνίσταται στό γεγονός ότι οί κανονισμοί του Συμβουλίου προϋποθέτουν την ιδιότητα μέλους σ' αυτό όχι του άτόμου-αντιπροσώπου, αλλά κάθε τοπικής έκκλησίας στην πληρότητά της. Στό Π.Σ.Ε. κάθε τοπική

ἐκκλησία θεωρεῖται ὁλόκληρη μέλος του Συμβουλίου ἢ ἓνα μέρος της ἑτερόδοξης κοινότητας.

»Σέ ἀντιστοιχία μέ τή βάση τοῦ Π.Σ.Ε., εἶναι “Κοινοπολιτεία Ἐκκλησιῶν”. Σέ αὐτόν τόν ὀρισμό ὑπάρχει μιά σημαντική διαφορά ἀπό τήν ἀρχική διατύπωση τῆς Ἐπιτροπῆς Πίστεως καί Τάξεως τό 1937, ὅταν τό μελλοντικό Π.Σ.Ε. παρουσιάστηκε ὡς “κοινότητα τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν”. Ἡ διαφορά εἶναι οὐσιαστική. Μιά κοινότητα τῶν ἰδίων τῶν Ἐκκλησιῶν δέν εἶναι τό ἴδιο μέ μιά κοινότητα τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως εἴπαμε νωρίτερα. Στήν παρούσα περίπτωση ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θεωρεῖται ὅτι εἶναι ἓνα μέρος μιᾶς εὐρύτερης Κοινοπολιτείας μέ τό ὄνομα Π.Σ.Ε. Τά νομικά ἔγγραφα τοῦ Π.Σ.Ε. ἀπορρίπτουν εὐθέως ὁποιαδήποτε ἄλλη κατανόηση τῆς ιδιότητας μέλους - τελικά, ἐάν δέν ἦταν ἔτσι, τό Συμβούλιο δέν θά μπορούσε γιά πολύ νά εἶναι Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν. Καί ἡ δήλωση εἰσόδου στό Π.Σ.Ε. ἔχει γίνει ἐπ’ ὀνόματι μιᾶς Ἐκκλησίας, καί ὄχι στό ὄνομα τῶν ἀντιπροσώπων. Στή δήλωση αὐτή ἡ Ἐκκλησία ζητᾷ νά συμπεριληφθεῖ ὁ ἴδια στή Π.Σ.Ε. Τό Συμβούλιο δέν εἶναι μιά ἀπλή ἔνωση Ἐκκλησιῶν. Στούς κανονισμούς του προβάλλεται ὁ ἰσχυρισμός ὅτι τό Π.Σ.Ε. εἶναι ἓνα “σῶμα” πού ἔχει τή δική του “ἐκκλησιολογική ἔννοια”, ὅπως λέγεται εὐθέως στήν ἐπικεφαλίδα τῆς διακήρυξης τοῦ Τορόντο. Οἱ κανονισμοί του ἀπορρίπτουν τήν κατανόηση τοῦ Συμβουλίου ἀπλῶς ὡς “σώματος” χωρισμένου ἀπό τίς Ἐκκλησίες-μέλη. Ἀλλά σέ ἐνότητα μέ τίς Ἐκκλησίες-μέλη τό Συμβούλιο εἶναι ἀκριβῶς ἓνα “σῶμα” μέ τή δική του “ἐκκλησιολογική σημασία”. Καί αὐτή ἡ “ἐκκλησιολογική ἔννοια” τοῦ Π.Σ.Ε., ἐξ ὀρισμοῦ “δέν μπορεί νά βασισθεῖ σέ ὁποιαδήποτε ἀντίληψη τῆς Ἐκκλησίας”, ὅπως λέει στό σημεῖο 3.3 τῆς διακήρυξης τοῦ Τορόντο. Δηλαδή ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θεωρεῖται ὅτι ἀνήκει στήν πληρότητά της στό “σῶμα” μέ αὐτήν τήν “ἐκκλησιολογική ἔννοια”, πού σύμφωνα μέ τό καταστατικό τοῦ Π.Σ.Ε. δέν μπορεί νά εἶναι Ὁρθόδοξη.

»Τέτοια ἀντίληψη τῆς ιδιότητας μέλους στό Π.Σ.Ε. ὡς ιδιότητα μέλους ὁλόκληρης τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας περιλαμβάνεται στά ἔγ-

γραφα ἐκ μέρους τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Παραδείγματος χάριν, μπορούμε νά ἀναφέρουμε τήν ἀκόλουθη ἀναφορά ἀπό τό ἔγγραφο μέ τίτλο «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί τό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν». Τό παρόν ἔγγραφο ἔγινε ἀποδεκτό στή διορθόδοξη διαβουλεύση τό 1991 στό Σαμπεζύ. Ἀναφέρεται στό σημεῖο 4: «Οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες συμμετέχουν στή ζωή καί δραστηριότητα τοῦ Π.Σ.Ε. μόνο μέ τήν προϋπόθεση ὅτι τό Π.Σ.Ε. γίνεται κατανοητό ὡς “Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν”, καί ὄχι ὡς συμβούλιο ξεχωριστῶν ἀνθρώπων, ομάδων, κινήματων ἢ θρησκευτικῶν ὁργανώσεων πού προσελκύονται στούς στόχους καί τά καθήκοντα τοῦ Π.Σ.Ε...» (Περιοδικό Πατριαρχείου Μόσχας 1992, τευχ. 1, σελ. 62).

»Τέτοια ἀντίληψη τῆς ιδιότητας μέλους τοῦ συνόλου τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στό Π.Σ.Ε. ἀπό νωρίς ἐπιβεβαιώθηκε ἐπίσημα ἀπό τίς Πανορθόδοξες Διασκέψεις. Κατά συνέπεια ἡ Πανορθόδοξη Διάσκεψη τοῦ 1968 διατύπωσε τή σχέση της μέ τό Π.Σ.Ε. μέ τίς ἀκόλουθες λέξεις: «Γιά νά ἐκφράσει τήν κοινή συνείδηση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ὅτι εἶναι ὁργανικό μέλος τοῦ Π.Σ.Ε. καί τή σταθερή ἀπόφασή της νά συμβάλει στήν πρόοδο ὅλων τῶν ἐργασιῶν τοῦ Π.Σ.Ε. μέ ὅλα τα μέσα πού ἔχει στή διάθεσή της, θεολογικά καί ἄλλα» (Περιοδικό Πατριαρχείου Μόσχας 1968, Ἀρ.7, σελ. 51). Ἡ τρίτη προσυνοδική Πανορθόδοξος Διάσκεψη πού ἀκολούθησε ἐπιβεβαίωσε αὐτήν τήν διατύπωση μέ τήν ἴδια ἔννοια μέ τήν Ρωσική μετάφραση. «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι πλήρες μέλος τοῦ Π.Σ.Ε. καί θά βοηθήσει μέ ὅλα τα μέσα πού ἔχει στή διάθεσή της τήν ἀνάπτυξη καί ἐπιτυχία ὅλων τῶν ἐργασιῶν τοῦ Π.Σ.Ε.» (περιοδικό Πατριαρχείου Μόσχας, 1987, Ἀρ. 7, σελ. 53). Ἄν καί αὐτές οἱ διατυπώσεις προκάλεσαν ἀντιδράσεις, ἐντούτοις δέν ἔχουν ἀλλάξει μέχρι σήμερα, στό μέτρο πού μιά τοπική Ἐκκλησία ἀπό μόνη της μπορεί νά εἶναι μέλος Π.Σ.Ε.. Ὅποιαδήποτε ἄλλη ἐρμηνεία τῆς ιδιότητας μέλους ἀποκλείεται. Ἡ μιά τοπική Ἐκκλησία εἶναι μέλος ἢ μέρος τοῦ Π.Σ.Ε., ἢ δέν εἶναι.

(συνεχίζεται)

Ἀρχιμανδρίτης Θεόκλητος*

...καί ἕνας ἀκόμη νεκρός

Ὁ δεύτερος ἥρωας
τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος

Τὴν 29ην Σεπτεμβρίου 1951 μία Ἀγία ψυχὴ φτερούγισε εἰς τὸν Πλάστην της. Ἦτο ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀρχιμ. Θεοκλήτου. Αἱ συνθῆκαι ὑπὸ τὰς ὁποίας παρέδωσε τὴν Ἀγίαν του ψυχὴν, συνιστοῦν ἕνα ἡρωϊκὸν θάνατον μάρτυρος καὶ τὸν κατατάσσουν πλησίον τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας μαρτύρων.

Βεβαίως δὲν τὸν ἐξετέλεσεν ἐκτελεστικὸν ἀπόσπασμα (ἐντολὴ κανενὸς Σεβασμιωτάτου)· οὔτε ἀπέθανε εἰς τὰς φυλακάς, ἐκτίων ποινὴν ἰσοβίων δεσμῶν, προτάσει «τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ». Ἀπέθανε ὅμως εἰς νεαρωτάτην ἡλικίαν, ἀπὸ ἐξαντλητικῆν ἀσθένειαν, μέσα εἰς τὸ κρυσφύγετόν του, πού τὸν κατεδίκασε ἡ κακία καὶ τὸ πάθος τῶν Ἀρχιερέων τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας. Δέν ἦτο ἀνῆθικος· δέν ἦτο ἐγκληματίας· δέν ἦτο καταχραστής. Ἦτο ἕνας ζηλωτὴς νέος, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ὑπῆρξε «ὁσμὴ εὐωδίας πνευματικῆς» Ἀπὸ μικρὸς ἐθυσιάσθη εἰς τὸν βωμόν τῆς ἀγάπης τοῦ Γλυκυτάτου Ναζωραίου. Διὰ τῆς ἐργατικότητός του καὶ τῆς εὐσεβείας του ἱδρυσε Μονὴν τῆς Κοσμοσωτείας εἰς Μπάφι Ἀττικῆς, ὅπου ἡσκοῦντο εὐσεβέστατοι μοναχοί.

Αὐτὸν λοιπὸν τὸν νέον, τὸν λάτριν τοῦ μεγαλείου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὸ ὑπέρτιμον ἠθικὸν κεφάλαιον τῆς Ἐκκλησίας, κατεδίκασε ἡ «Κρατοῦσα Ἐκκλησία» εἰς σκληρόν καὶ ἀπάνθρωπον περιορισμόν, ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ὁποίου ἡσθένησε· περισσότερο ὅμως ἡ εὐαίσθητος αὐτῇ ψυχὴ ἐταλαιπωρήθη ἀπὸ τὴν πικρίαν, διὰ τὴν θλιβεράν κατάπτωσιν τῆς «Ἐκκλησίας» υἱοθετησάσης ἀνελεύθερα καὶ ἀντιχριστιανικά μέτρα.

Ἰδού διατί δύναται νὰ συγκαταλεχθῇ μεταξύ τῶν μαρτύρων τῶν ἐκτελεσθέντων ὑπὸ τοῦ Νέρωνος καὶ Διοκλητιανοῦ. Τό ἴδιον βίαιον πάθος κατηύθυνε τοὺς τυράννους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης· τὸ αὐτὸ κατευθύνει καὶ τοὺς Σεβασμιωτάτους τῆς σημερινῆς.

Ὁ ἡρωϊκὸς αὐτὸς νεκρός, ὑπῆρξε ἕνας οὐσιώδης παράγων τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνος.

Ἀπετέλει καύχημα τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἀπώλειά του δημιουργεῖ δυσαναπλήρωτον κενόν.

Καὶ νεκρός διώκεται

Ἡ (ἀποκορύφωσις ὅμως) τοῦ ἐγκλήματος ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν. Μετὰ τὸν θάνατον τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, προκειμένου νὰ διανυκτερεύσῃ ἐντὸς αὐτοῦ.

Ποῖος δέν θά ἐσέβετο τὸ πένθος εὐγενικῶν ψυχῶν; Ποῖος θά ἐφαντάζετο ὅτι θά εὐρίσκονται ἄνθρωποι, πού δέν θά ἐσέβοντο νεκρόν.

Καὶ ἐν τούτοις, τοιοῦτοι ἄνθρωποι, πού δέν θά εὐρίσκοντο μεταξύ τῶν Ζουλοῦ τῆς Ἀφρικῆς, εὐρέθησαν μεταξύ τῶν κληρικῶν τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας. Οὕτω ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, μόλις ἐπληροφορήθη τὴν παρουσίαν τοῦ νεκροῦ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ ἰδίᾳ προηγουμένως ἐδήλωσε, ἀπεγύμνωσε καὶ ἐσφράγισε, ἐξιφούληκε τάχιστα καὶ ἔσπευσε εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἐξέβαλε βιαίως τὸν ἐπικίνδυνον νεκρόν, διὰ νὰ διανυκτερεύσῃ ἐκτὸς τοῦ ναοῦ!

Καὶ νεκρόν τὸν ἐδίωξαν!

Τιμὴ εἰς τὸν μεταστάντα καὶ αἰσχος εἰς τοὺς συνωμώτας ἐπειδὴ δέν ἠδυνήθησαν νὰ ταλαιπωρήσουν περισσότερο τὸν νεκρόν, δι' αὐτὸ ἐξεδικήθησαν τὴν εὐλαβεστάτην μοναχὴν Ἀγαθαγγέλην, τὴν κλείουν εἰς τὸ κρατητήριον, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ τιμῇ τὸν νεκρόν πνευματικὸν τῆς πατέρα.

Νὰ καὶ κάτι, πού μᾶς θυμίζει τὸν ἡρωϊσμόν τῆς ἡρωίδος τοῦ Σοφοκλέους Ἀντιγόνης, πού ὑπέστη φρικτὰς ταλαιπωρίας, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ τιμῇ τὸν νεκρόν ἀδελφόν της. Ποῦ νὰ ἐφαντάζετο ὁ Κρέων, ὅτι θά εἶχε εἰς τὴν πορείαν τῶν αἰώνων, μιμητὰς του κληρικοῦς, ἀντιπροσώπους τοῦ Χριστοῦ!

Ὁ κόσμος μας, μέ ἐξαιρετικὴν συγκίνησιν ἐξετίμησε τὸν νεκρόν στρατιώτην τῆς Ὁρθοδοξίας, Οὕτω παρ' ὅλην τὴν κακοκαιρίαν, μετέβησαν εἰς Μπάφι πλήθη κόσμου, ὅπου ὑπὸ τὸ πῦχος καὶ τὴν κακοκαιρίαν, παρηκολούθησαν τὴν ἄνευ ἱερέως νεκρώσιμον ἀκολουθίαν.

Ἐκ μέρους τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. τὴν ὁποίαν ἀντιπροσώπευσε κλιμάκιον τοῦ Δ.Σ. προσεφώνησε τὸν νεκρόν, ὁ κ. Σταῦρος Καραμήτσος, ἀναφερθεὶς εἰς τὸ ἔργον τοῦ μεταστάντος καὶ συνδυάσαντος αὐτὸ μέ τὴν ἀγωνίαν τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας.

* «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Ἀριθμ. 113, 8 Ὀκτωβρίου 1951, σελ. 5.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΖΗΛΩΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γ. ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1972 - ΣΗΜΕΡΟΝ

Ἡ θετική συνεισφορά τῶν ζηλωτῶν Πατέρων εἰς τόν Ἱερόν ἀγῶνα τῶν Γ.Ο.Χ. ἐξηκολούθησε ἀμείωτος καί κατὰ τάς τελευταίας δεκαετίαις μέχρι σήμερον. Ἐνδεικτικῶς μόνον θά ἀναφέρωμεν τήν προσφοράν τῶν μακαριστῶν Ἱερομονάχων Γεωργίου Γεωργίου (τοῦ γνωστοῦ παπά-Γιώργη τῆς Προβάτας), Ἀθανασίου Κατσουνωτοῦ, Εὐθυμίου Κατσαμπασάκη, τοῦ Μοναχοῦ Παΐσιου Παλάσκα καί τοῦ Ἱερομονάχου Βαρθολομαίου (εἰς Ροδόπολιν Ἀττικῆς) καί ἄλλων πολλῶν.

Ὅμως, τήν ἰδίαν χρονικήν περίοδον σημειοῦνται σημαντικά ἀλλαγá εἰς τό Ἅγιον Ὅρος.

Κατ' ἀρχήν, συρρέουν εἰς τό Ἅγιον Ὅρος καί ἐγκαθίστανται ὀργανωμένοι ἀδελφότητα ἐκ τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου. Οἱ νεο-ἀγιορεῖται μοναχοί, ἐμφοροῦνται ἀπό κοσμικώτερον φρόνημα ἀπ' ὅτι οἱ παλαιότεροι. Ἐπειτα ἤρχισεν νά ρέη εἰς τόν Ἀθῶνα, ἀφθονον τό εὐρωπαϊκόν χρῆμα. Τοιούτοτρόπως, οἱ «μνημονευταί» ἀγιορεῖται ἀπεμακρύνθησαν ἔτι περισσότερο ἀπό τοὺς ζηλωτάς καί τοὺς Γ.Ο.Χ.

Ὅμως τό 1972, ἐσημειώθη ἐν Ἀγίῳ Ὁρει μία ἄλλη σημαντική ἐξέλιξις. Τά οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου εἶχον προξενήσει μέγα κύμα ἀντιδράσεων. Πολλά μὲν τοῦ Ἀγ. Ὁρους διέκοψαν τότε τό μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου. Τό ἐπανέφερον ὅμως, μετὰ τήν ἐκδημίαν τοῦ Ἀθηναγόρου, παρ' ὅτι ὁ διάδοχός του Δημήτριος κατὰ τήν ἐνθρόνισίν του ἐδήλωσεν ὅτι θά ἐξακολουθήσει τήν ἰδίαν τακτικήν. Ἐκτός τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου. Αὕτη ἐξηκολούθησε

νά μή μνημονεύη τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου καί νά ἔχει κοινωνίαν μέ τοὺς ζηλωτάς Ἀγιορεῖτας καί τοὺς Γ.Ο.Χ. Ἀκολουθοῦν δίκαι, καταδίκαι, ἀπελάσεις, πολιορκεῖαι τῆς Μονῆς καί ἄλλαι διώξεις, αἱ ὁποῖαι ἅπασαι ἀποτυχάνουν.

Σύν τῷ χρόνῳ ἡ Ἱερά Μονή Ἐσφιγμένου ἐξελίσσεται εἰς τό μεγαλύτερον μοναστικόν κέντρον τοῦ Ἀγ. Ὁρους μέ πλέον τῶν 100 μοναχῶν οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων νεαρᾶς ἡλικίας. Παρά τόν οικονομικόν πόλεμον, τό Μοναστήριον τοῦτο κατέστη διεθνῶς γνωστόν διὰ τήν φιλοξενίαν του, ἀλλά καί τόν ἀνυποχώρητον χαρακτήρα τῶν Μοναχῶν του.

Τήν στιγμήν κατὰ τήν ὁποίαν ὁ εὐρωπαϊκός χρυσός ἐξησθῆναι-σε τό ὀρθόδοξον αἰσθητήριον τῶν μνημονευτῶν μοναχῶν καί ὁ οἰκουμενιστικός οἶστρος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἔχει φθάσει εἰς τό ζενίθ, ἡ Ἱερά Μονή Ἐσφιγμένου τό κέντρον -πλέ-

Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Καραπαναγιώτης
Ἡγούμενος τῆς Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου (†1975)

ον- τῶν ζηλωτῶν πατέρων τοῦ Ἀγ. Ὁρους, κατέστη ὁ ζῶν ἔλεγχος τῶν μνημονευτῶν ἀγιορειτῶν. Ὡς ἀνημμένος ἄνθραξ καταφλέγει τάς συνειδήσεις των, διότι ὑπενθυμίζει συνεχῶς εἰς αὐτούς τό χρέος των, τό ὁποῖον ἐκεῖνοι δέν ἐκπληροῦν.

Διὰ τοῦτο ἐπείγονται νά ἐξαφανίσουν κάθε ἐστίαν ζηλωτισμοῦ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, ἀρχίζοντες ἀπὸ αὐτὴν τήν σεβασμίαν Ἱεράν Μονήν Ἐσφιγμένου.

Τό Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως καί ἡ «Ἱερά Κοινότης» Ἀγίου Ὁρους, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν τῆς Πατρίδος μας ἀπεργάζονται τά ἄνομα σχέδιά των. Δι' ἄλλην μίαν φοράν Ἀννας, Καϊάφας καί Πιλάτος συνεργάζονται διὰ τήν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματός των.

(συνεχίζεται)

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

✓ Μετά τήν Φερράρα καί τήν Φλωρεντία, μιά ἄλλη ἰταλική πόλις θά συνδέσῃ τό ὄνομά της μέ τήν ὑποχωρητικότητα τῆς Ἀνατολῆς ἔναντι τῆς ἐπηρμένης ὀφρύος τῆς παπικῆς Δύσεως: ἡ Ραβέννα. Πολλοί αἰφνιδιάσθησαν ἀπό τό ἀποτέλεσμα τῆς συναντήσεως «Ὁρθοδόξων» καί Λατίνων εἰς τήν πόλιν αὐτήν τήν 13 Ὀκτωβρίου (ν.ή.). Πλήν, ὅμως, τό ἀποτέλεσμα ἦτο ἀναμενόμενον. Τό εἶχε «προφητεῦσαι» ὁ Μητροπολίτης τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως κ. Ἰωάννης Ζηζιούλας εἰς τήν συνέντευξίν του εἰς Ἱταλικήν ἐφημερίδα, γεγονός τό ὅποιον εἶχομεν ἐπισημάνει ἀπό τήν παροῦσαν στήλην. Τό θέμα τῆς συζητήσεως Λατίνων καί «Ὁρθοδόξων» ἦτο τό πρωτεῖον τοῦ Πάπα. Ἦδη, λοιπόν, ἦτο προαποφασισμένον νά ἀναγνωρισθῇ τό πρωτεῖον τοῦ Πάπα. Καί μάλιστα, ὄχι ὡς πρωτεῖον τιμῆς, ἀλλ' ὡς **πρωτεῖον ἐξουσίας**, ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ ἐξουσία τοῦ Πάπα θά ἀσκεῖται ἐν συνεργασίᾳ μετά Συνόδου τινός περί τόν Πάπα. Ταῦτα λοιπόν, εἶχεν ἀποκαλύψει πρό πολλῶν μηνῶν ὁ κ. Ζηζιούλας, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζεν ἤδη τότε τήν ἀντίθεσιν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας (τό ὅποιον διεκδικεῖ τό δικό του πρωτεῖον)!

Τοιουτοτρόπως, ἡμεῖς δέν ἐξεπλάγημεν ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς Ραβέννης. Τό δέ κείμενον τῆς συμφωνίας εἶναι προσεκτικῶς διατετυπωμένον, ὥστε νά ἐκδέχεται πολλαπλὰς ἐρμηνείας. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον, οἱ Φαναριῶται, προεξάρχοντος τοῦ κ. Ζηζιούλα, θά διασκεδάσουν τὰς τυχόν ἀντιδράσεις τῶν συντηρητικῶν τοῦ «Ὁρθοδόξου» στρατοπέδου. Μετά ταῦτα θά δυνηθοῦν νά προχωρήσουν εἰς ἔτι περισσότερον σαφῆ διατύπωσιν παραδοχῆς τοῦ πρωτείου ἐξουσίας τοῦ Πάπα, κατὰ τήν ἐπομένην συνάντησιν, ἡ ὁποία θά λάβῃ χώραν μετά δύο ἔτη εἰς Κύπρον.

✓ Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Νεοημερολογιτῶν κ. Χριστόδουλος ἐπέστρεψεν ἐξ Ἀμερικῆς δίχως νά δυνηθῇ νά θεραπευθῇ. Ἀνθρωπίνως λυπούμεθα διά τό γεγονός τοῦτο. Πλήν, ὅμως, γνωρί-

ζομεν ὅτι ταῦτα πάντα ἐπιτρέπονται ὑπό τοῦ Θεοῦ διά τό καλόν τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Ἐναπόκειται ὅμως εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους το ἄν θά ἀξιοποιήσωμεν πρὸς ὄφελος τῆς ψυχῆς μας τὰς πνευματικὰς αὐτὰς εὐκαιρίας. Τοιαύτην ἐπωφελῇ ἀξιοποίησιν εὐχόμεθα καί ἡμεῖς ὁλοψύχως εἰς τόν κ. Χριστόδουλον.

✓ Ἐσχάτως, εἶδεν τό φῶς τῆς δημοσιότητος ἡ περίπτωσης ἱατροῦ τινός, τοῦ ὁποίου οἱ ἀσθενεῖς ἐπαρουσίαζον ὑψηλά ποσοστά θνησιμότητος. Αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαί προέβησαν εἰς ἐλέγχους καί διεπίστωσαν ὅτι ἡ χειρουργική του ιδιότης εἶχε ἀποκτηθεῖ διά πλαστῶν ἐγγράφων, διό καί ἔπαυσαν αὐτόν ἀπό τὰ καθήκοντά του.

Τό παράδειγμα τοῦτο εἶναι λίαν εὐστοχον καί διά τὰ ἐκκλησιαστικά δεδομένα. Ὅταν κάποιος πνευματικός ἱατρός ἀποδειχθεῖ ὅτι ἀντὶ νά θεραπεύῃ πνευματικῶς τοὺς πιστοὺς, ζημιοῖ αὐτούς, τότε τό ἀρμόδιον ὄργανον (ἡ Ἱερά Σύνοδος) εἶναι ὑποχρεωμένη νά ἀφαιρῇ ἀπὸ αὐτόν τήν ιδιότητα τοῦ πνευματικοῦ ἱατροῦ. Τοῦτο πράττει οὐχί ἀπό μῖσος, ἀλλ' ἀπὸ ἀγάπην, προνοοῦσα τήν πνευματικὴν ὑγείαν τῶν πιστῶν.

Τώρα, ἂν μετὰ τήν παύσιν αὐτοῦ ἀπὸ τὰ καθήκοντά του εἰς τό νοσοκομεῖον, ὁ προαναφερθεὶς ἱατρός ἐκμεταλλευθεῖ τινὰ «παράθυρα» τῆς νομοθεσίας καί «ἀνοίξει» ιδιωτικόν ἱατρεῖον, ποῖοι ἀσθενεῖς θά ἐνεπιστεύοντο τήν σωματικὴν των ὑγείαν εἰς τοιοῦτον «ἱατρόν»; Ὅμως εἰς τὰ πνευματικά, δυστυχῶς, συμβαίνει τό ἀντίστοιχον καί καθηρημένοι κληρικοί «ἀνοίγουν» ἰδιαίτερα πνευματικὰ ἱατρεῖα καί προσφέρουν ἀντὶ ψυχικὴν σωτηρίαν ψυχικὴν ζημίαν ἢ καί θάνατον πνευματικόν εἰς τοὺς πιστοὺς. Ἐπειδὴ ἡ πνευματικὴ ἐπιδείνωσις τῆς ὑγείας καὶ ὁ πνευματικὸς θάνατος δέν εἶναι εὐδιάκριτος εἰς τοὺς πολλοὺς ἀνθρώπους, οἱ περισσότεροι δέν ἀντιλαμβάνονται τήν ζημίαν τῶν καθηρημένων αὐτῶν πνευματικῶν τσαρλατάνων (καὶ ὄχι ἱατρῶν) καί ἐπιρρίπτουν εὐθύνας εἰς τήν Ἱ. Σύνοδον.

Διά τόν λόγον τούτον, ὅπως οἱ ἀσθενεῖς ἀπέχουν ἀπό τούς ἰατρούς ἐκ τῶν ὁποίων ἔχει ἀφαιρεθεῖ ἡ ἄδεια ἀσκήσεως τῆς ἱατρικῆς, ὁμοίως καί οἱ πιστοί πρέπει νά ἀπέχουν ἀπό τούς ἀτάκτως περιπατοῦντας καί καθηρημένους κληρικούς.

Ἰδιαιτέρως ἐπισημαίνομεν τήν προσοχήν τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας μας ὥστε νά μή ἐμπιστεύονται καταλόγους Ἱ. Ναῶν καί Μονῶν οἱ ὁποῖοι περιέχονται εἰς ἄλλους ἡμεροδείκτας πλὴν τοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διότι κυκλοφοροῦν κατάλογοι εἰς τούς ὁποίους ὁμοῦ μετά τῶν τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. περιέχονται καί ἀλλότριον ναοί καί μοναί καθηρημένων ψευδοκληρικῶν.

✓ Εἴμεθα εἰς τήν εὐχάριστον θέσιν νά ἀνακοινώσωμεν τήν ἐπαναλειτουργίαν τῆς Σχολῆς Κατηχητῶν, ἡ ὁποία τελεῖ ὑπό τήν ἐποπτείαν τῆς Ἐπιτροπῆς Νεότητος τῆς Ἱ. Συνόδου, εἰς τήν αἰθουσάν τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν (Ἀναγεννήσεως 37, Ν. Φιλαδέλφεια, τηλ. 210 2791450).

Ἡ πανηγυρική ἑναρξίς τῆς Σχολῆς Κατηχητῶν θά λάβῃ χώραν τήν Σάββατον 30 Δεκεμβρίου 2007 / 12 Ἰανουαρίου 2008 (6.00 - 8.00 μ.μ.) καί θά ἀκολουθήσῃ ἡ πρώτη διάλεξις μέ θέμα «Ἱστορία τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου». Ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῶν εἰδικῶν διαλέξεων πρὸς τοὺς Κατηχητάς (αἱ ὁποῖαι θά γίνονται ἀνά 15νθήμερον) θά γίνονται καί ὁμιλίας γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος ἀνοικταί πρὸς τὸ κοινόν, καθ' ἕκαστον Σάββατον Ἑσπέρας μετὰ τήν ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπὸ ἐφέτος ἡ Σχολή Κατηχητῶν, ἐκτός τοῦ συμβατικοῦ τρόπου σπουδῶν, θά παρέχῃ τήν δυνατότητα τῆς μεθόδου τῆς ἐξ ἀποστάσεως ἐκπαιδεύσεως εἰς τοὺς μή δυναμένους νά προσέρχονται εἰς τὰς διαλέξεις.

Καλοῦμεν τούς αἰδεσιμωτάτους καὶ πανοσιολογιωτάτους ἐφημερίους ὅπως προτρέψουν τοὺς νέους νά συμμετάσχουν καί τοὺς γονεῖς νά στηρίξουν τήν προσπάθειαν τῆς Ἐκκλησίας.

Διά περισσοτέρας πληροφορίας παρακαλοῦμεν ὅπως ἀπευθύνεσθε εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Συνόδου, τηλ. 210 3828280, τηλεομοιότυπα

(φαξ): 210 3847365 ἢ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἀθανασίου (Σαββατοκύριακα καὶ ἑορτάς).

Τό πλήρες πρόγραμμα τῶν διαλέξεων

1. [Σάββατον 12-1-2008]:

6.00 μ.μ. Πανηγυρική ἑναρξίς - Ἀγιασμός,
7.00 μ.μ. Ἱστορία Κατηχητικοῦ ἔργου.

2. [Σάββατον 26-1-2008]:

6.00 μ.μ. Ἡ Προσωπικότης τοῦ Κατηχητοῦ,
7.00 μ.μ. Ἰδρυσις - Ὁργάνωσις - Λειτουργία Κατηχ. Σχολείου.

3. [Σάββατον 9-2-2008]:

6.00 μ.μ. Ἀρνητικοὶ παράγοντες & τρόποι ἀντιμετωπίσεως,
7.00 μ.μ. Μεθοδολογία Κατηχητικοῦ ἔργου.

4. [Σάββατον 23-2-2008]:

6.00 μ.μ. Ψυχολογία τοῦ παιδιοῦ,
7.00 μ.μ. Ψυχολογία τοῦ ἐφήβου.

5. [Σάββατον 8-3-2008]:

6.00 μ.μ. Ἡ ἀγωγή σύμφωνα μέ τοὺς Πατέρες,
7.00 μ.μ. Κατηχητικό & ἔργο τῆς ἀγάπης.

6. [Σάββατον 22-3-2008]:

6.00 μ.μ. Ἡ ὑγιής ψυχαγωγία,
7.00 μ.μ. Ποιμαντ. - Ἐκκλησιολογ. διαστάσεις κατηχητικοῦ ἔργου.

7. [Σάββατον 5-4-2008]:

6.00 μ.μ. Ὁ Χριστιανικός Ναός,
7.00 μ.μ. Εἰκόνες - Χριστιανική Τέχνη

8. [Σάββατον 12-4-2008]:

6.00 μ.μ. Τά σύμβολα στήν Θ. Λατρεία,
7.00 μ.μ. Ὁ χρόνος στήν Θ. Λατρεία

9. [Σάββατον 3-5-2008]:

6.00 μ.μ. Ἡ Ψαλτική Τέχνη,
7.00 μ.μ. Συμμετοχή στή Θ. Λατρεία.

10. [Σάββατον 17-5-2008]:

6.00 μ.μ. Εἰσαγωγή στήν Ἀγία Γραφή,
7.00 μ.μ. Εἰσαγωγή στήν Καινή Διαθήκη.

11. [Σάββατον 24-5-2008]:

6.00 μ.μ. Εἰσαγωγή στήν Παλ. Διαθήκη,
7.00 μ.μ. Μεθοδολογία μελέτης Ἀγ. Γραφῆς

12. [Σάββατον 31-5-2008]:

6.00 μ.μ. Ὁ ἱερός ἀγὼν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ [προβολή διαφανειῶν].

ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΣΟΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΟΝ

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

► Μεγαλοπρεπῶς ἐορτάσθηκε καί ἐφέτος ἡ μνήμη τῆς μεγαλομάρτυρος Ἀγ. Μαρίνης. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς 16/29 Ἰουλίου προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ καί ἀκολουθῶς τῆς λιτανεύσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνης εἰς τόν ἐορτάζοντα νεόδημο Ἰ. Ναό Ἀγ. Μαρίνης Καλλιπόλεως Πειραιῶς καί τήν ἐπομένη ἱερούργησε στόν πανηγυρίζοντα Ἰ. Ναό Ἀγ. Μαρίνης Σαλαμίνας. Εἰς τήν ἐορτάζουσα Ἰ. Μονή Ἀγ. Μαρίνης Κερατέας ὁ Σέβ. Μητροπολίτης Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος τήν παραμονή τῆς ἐορτῆς χοροστάτησε εἰς τόν Μ. Ἑσπερινό ἐνῶ τήν κυριώνυμη ἡμέρα σέ συνιερουργία μετά τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου τῆς Θ. Λειτουργίας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος. Εἰς τήν Θ. Λειτουργίαν παρέστησαν συμπροσευχόμενοι καί οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος καί Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος. Ἱεουργοῦντος τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Ἱερ. Ἀρσενίου Κοντογιαννοπούλου ἐώρτασε τήν ἐτήσια πανήγυρί του τό Ἰ. Παρεκκλήσιο Ἀγ. Μαρίνης Πάρου.

► Ὁ ἤδη μακαριστός Μητροπολίτης Χίου, Χαρρῶν καί Οἰνουσῶν κυρός Στέφανος τήν Τρίτη 18/31 Ἰουλίου προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἰ. Ναοῦ Παναγίας Γιάτρισσας εἰς Πираμά Χίου.

► Τήν Πέμπτη 20-7/2-3 ὁ Σέβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος χοροστάτησε εἰς τήν Θ. λειτουργία πού τελέσθηκε στό πανηγυρίζον Ἰ. Παρεκκλήσιο Προφήτου Ἡλιοῦ Θεβῶν.

► Κάθε χρόνο ἡ μνήμη τῆς Ἀγ. Μεγαλομάρτυρος Μαρκέλλης τῆς Χιοπολίτιδος καί ἡ πανήγυρις τοῦ ὁμωνύμου Καθεδρικοῦ Ἰ. Ναοῦ Ἀστόριας εἶναι ἕνα ἀξιοσημεῖωτο γεγονός γιά τήν Ἰ. Μητρόπολη Ἀμερικῆς. Ὁ περικαλλής Καθεδρικός Ναός Ἀγ. Μαρκέλλης Ἀστόριας καί κατά τήν φετεινὴ πανήγυρί του ἔγινε πόλος ἑλξεως τῶν ὁμογενῶν ἀδελφῶν μας. Συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Θεουπόλεως κ. Χριστοδούλου τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως προέστη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, ἐνῶ συμπροσευχόμενος στίς ἐόρτιες ἱερές ἀκολουθίες προέστη ὁ οἰκεῖος ἱεράρχης Σέβ. Μητροπολίτης Ἀμερικῆς κ. Παῦλος ἡ ὑγεία τοῦ ὁποῦ προς χαράν ὅλων σημειώνει θαυματική βελτίωσι.

► Ὁ Σέβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος τήν Τρίτη 25-7/7-8 προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας πού τελέσθηκε στήν πανηγυρίζουσα Ἰ. Μονή Ἀγ. Ἀννης Μαρκοπούλου, ἐνῶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος προέστη τῆς καθιερωμένης ὡς δευτέρας πανηγύρεως τῆς Ἰ.Μ. Ὑπαπαντῆς Κυρίου Χορτοκοπίου.

► Ἀγιοπρεπῶς ἐορτάσθηκε ἡ μνήμη τῆς Ἀγ. μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ εἰς τόν πανηγυρίζοντα ἱστορικό Ἰ. Ναό Ἀγ. Παρασκευῆς Μοναστηρακίου, ἐνῶ τήν κυριώνυμη ἡμέρα κατ' ἐντολή του εἰς τον ὡς ἄνω Ἰ. Ναό ἱερούργησε ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος. Ὁ ἤδη μακαριστός Μητροπολίτης Χίου, Ψαρρῶν καί Οἰνουσῶν κυρός Στέφανος, προέστη τῶν ἐορτίων ἱερῶν ἀκολουθιῶν τοῦ πανηγυρίζοντος Ἰ. Ἡσυχαστηρίου Ἀγ. Παρασκευῆς Δήμου Ἀγ. Βαρβάρας, ἐνῶ τήν παραμονή τῆς ἐορτῆς στόν Μ. Ἑσπερινό καί τήν λιτάνευσι τῆς θαυμα-

τουργου εικόνας έλαβε μέρος καί ο οικείο ιεράρχης Σέβ. Μητροπολίτης Πειραιώς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος. Ο Σέβ. Μητροπολίτης Άττικής καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος τήν προτεραιά της έορτής χοροστάτησε στόν Μ. Έσπερινό καί άκολουθώς ήγήθηκε της ιερής λιτανείας στόν έορτάζοντα Ί. Ναόν Άγ. Παρασκευής Λουτουφίου καί ο Πανοσιολογιώτατος Άρχιμ. Τιμόθεος Βλάχος ιερούργησε στόν έορτάζοντα Ί.Ν. Άγ. Παρασκευής Χαλκίδος.

► Τήν Παρασκευή 28-7/10-8 ήμέρα τιμής καί μνήμης της Όσ. Ειρήνης του Χρυσοβαλάντου μέ κάθε λαμπρότητα έορτάσθηκε ή μνήμη της θαυματουργού Άγίας. Επίκεντρο του πάνδημου έορτασμού υπήρξε ή περικαλλέστατη προσκυνηματική όμώνυμη Ι. Μονή Λυκοδρύσεως ή όποία τίμησε σύμφωνα μέ τά είωθότα τήν προστάτιδα Άγία της μέ ιερά άγρυπνία πού τελέσθηκε μέ βυζαντινή μεγαλοπρέπεια καί μοναστηριακή τάξη. Ίδιαίτερη αίγλη

στήν ιερά πανήγυρι προσέδωσε ή παρουσία του Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου Άθηνών καί πάσης Ελλάδος κ. Χρυσοστόμου πού χοροστάτησε στόν Μ. Έσπερινό συμπαραστατούμενος υπό των Σεβ. Μητροπολιτών Άττικής καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου καί του Θεοφ. Έπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου πού ανταποκρίθηκαν μέ τήν σειρά τους στήν τιμητική πρόσκλησι της Ι. Μονής καί έλαβαν μέρος στίς υπόλοιπες ιερές άκολουθίες. Ο νύν μακαριστός Μητροπολίτης Χίου Στέφανος προέστη της ι. πανηγύρεως του Ί.Ν. Άγ. Ειρήνης Χρυσοβαλάντου Χίου. Προεξάρχοντας του Θεοφ. Έπισκόπου Βρεσθένης κ. Θεοδοσίου έόρτασε τήν έτήσια πανήγυρι του τό πανθρακικό ιερό προσκύνημα Όσ. Ειρήνης Χρυσοβαλάντου Κομοτηνής. Όμοίως έόρτασε καί ο Ί. Ναός Όσ. Ειρή-

νης Χρυσοβαλάντου Σιδηροκάστρου στίς έόρτιες άκολουθίες του όποιου έλαβαν μέρος ο πανοσιολογιώτατος Άρχιμ. Ευθύμιος Μπαρδάκας καί ο Πανοσιώτατος Ίερομ. Πανάρετος Τσίχλας.

► Ίεροπρεπώς τήν Τετάρτη 2/15 Αυγούστου έορτάσθηκε στίς Ί. Μονές Άγ. Στεφάνου π. Ήρακλείου καί Αύλιδος ή άνακομιδή των λειψάνων του πρωτομάρτυρος Άγίου. Είς τόν Μ. Έσπερινό της Ίερās Άγρυπνίας πού τελέσθηκε στήν πρώτη, χοροστάτησε ο Σεβ. Μητροπολίτης Άττικής καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ένω είς τήν δευτέρα ιερούργησε ο Πανοσιολογιώτατος Άρχιμ. Τιμόθεος Βλάχος.

► Τήν Κυριακή 6/19 Αυγούστου πανηγύρισαν μεγαλοπρεπώς τήν έτήσιαν πανήγυρι τους οί Ι. Ναοί Μεταμορφώσεως Σωτήρος Δήμου Άγ. Βαρβάρας είς Κυψέλην. Είς μέν τήν πανήγυριν του πρώτου προέστη ο οικείος ιεράρχης Σέβ. Μητροπολίτης Πειραιώς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, ένω είς τήν πανήγυριν του δευτέρου, κατά παράκλησιν του Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου Άθηνών καί πάσης Ελλάδος κ. Χρυσοστόμου, προέστη ο Θεοφ. Έπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος. Όμοίως πανηγύρισε καί ή Ί.Μ. Μεταμορφώσεως Σωτήρος Μουρτερής, συνιερουργούντων των Πανοσιολογιωτάτων Άρχιμ. Άκακίου Μπαρόλα καί Άρτεμίου Έλευθεριάδη.

► Τήν Παρασκευή 11/24 Αυγούστου γιά δεύτερη

χροινιά έορτάσθηκε μέ λαμπρότητα στόν Μητροπολιτικό 'Ι. Ναό 'Αγ. Σπυρίδωνος Σαλαμίνας τό ύπερφυές θαύμα τοῦ 'Αγίου πού τό 1716 διέσωσε τήν Κέρκυρα ἀπό τήν πολιορκία τῶν Τούρκων. Τοῦ ἱεροῦ έορτασμοῦ πού ἔχει καθιερωθῇ πλέον ὡς δευτέρα πανήγυρις τοῦ ὡς ἄνω Ι. Ναοῦ προσέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος.

➤ Ἡ ὑποδειγματική εὐταξία καί ἡ ἐντυπωσιακή προσέλευσις τῶν πιστῶν μελῶν τῆς 'Εκκλησίας μας ἦταν τά χαρακτηριστικά τοῦ μεγαλοπρεποῦ έορτασμοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν καί πάσης

'Ελλάδος κ. Χρυσόστομος πρόεστη τοῦ Μ. 'Εσπερινοῦ εἰς τόν έορτάζοντα 'Ι. Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Περιστερίου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης 'Αττικῆς καί Διαυλείας πρόεστη ἱερᾶς καθιερωμένης ἀγρυπνίας εἰς τήν 'Ι. Μονήν 'Αγ. Νικολάου Παιανίας. Προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης καί Δημητριάδος κ. Μαξίμου έορτάσθηκε ἡ ἐτήσια πανήγυρις τοῦ Καθεδρικοῦ 'Ι.Ν. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Βόλου. Τοῦ λαμπροῦ έορτασμοῦ τῆς Θεομήτορος εἰς έορτάζοντα Καθεδρικόν 'Ι. Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου

Πειραιῶς πρόεστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντος, ἐνῶ στόν Μ. 'Εσπερινό καί τήν λιτάνευση τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνας ἔλαβε μέρος καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης 'Αττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος. Ὁ Θεοφ. 'Επίσκοπος Χριστιανου-

πόλεως μέ κανονική ἄδεια τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου τήν παραμονή τῆς έορτῆς χοροστάτησε εἰς τόν Μ. 'Εσπερινό καί ἀκολούθως ἠγήθηκε τῆς ἱερᾶς λιτανείας εἰς τό πανηγυρίζον 'Ι. Ἡσυχαστήριον Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Δήμου 'Αγ. Δημητρίου. Χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφ. 'Επισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου ἐτελέσθη ὁ Μ. 'Εσπερινός εἰς τόν έορτάζοντα 'Ι. Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Βίτλης.

Ποιμαντορική 'Επίσκεψις

➤ Κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου 'Αμερικῆς κ. Παύλου καί ἐντολῆς τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν κ. Χρυσοστόμου, ὁ Θεοφ. 'Επίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος μετέβη εἰς Η.Π.Α. προκειμένου νά βοηθήσῃ εἰς τήν διεξαγωγή τῆς συνάξεως τῶν Κληρικῶν καί τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως αἱ ὁποῖαι ἔλαβον χώραν εἰς Ντιτρόιτ.

➤ Ἡ σύναξις τῶν Κληρικῶν πραγματοποιήθηκε τήν 13/26 Ὀκτωβρίου 2007 εἰς τόν ὥρον τοῦ 'Ι. Ναοῦ τῶν 'Αγ. Γεωργίου καί Νεκταρίου Ντιτρόιτ. Οἱ παριστάμενοι 'Ιερεῖς εἶχαν τήν δυνατότητα νά ἀνταλλάξουν ἀπόψεις καί νά συζητήσουν τίς ἐμπειρίες τους γύρω ἀπό τά προβλήματα τῆς καθημερινῆς λειτουργικῆς ζωῆς.

➤ Τήν ἐπομένην 14/27 Ὀκτωβρίου 2007, διεξήχθησαν αἱ ἐργασίαι τῆς συνεδριάσεως τοῦ Μη-

τροπολιτικοῦ Συμβουλίου, εἰς τὴν αἴθουσαν συνεδριάσεων τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγίου Νεκταρίου Ντιτρίτ. Ὁ Θεοφ. κ. Φώτιος ἀνέγνωσε τὸ μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας καὶ ἐν συνεχείᾳ προήδρευσε τῆς συνεδριάσεως. Οἱ κληρικοί καὶ οἱ λαϊκοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἑνοριῶν καὶ τῶν Μοναστηρίων τῆς Μητροπόλεως, συζήτησαν ἐπὶ δωδεκάωρον τὰ θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως.

➤ Τὴν ἐπομένην, Κυριακὴν 15/28 Ὀκτωβρίου 2007 ἐτελέσθη συλλειτουργὸν ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συμβουλίου. Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνονται (ἐξ ἀριστερῶν) ὁ Λεωνίδας Πίττος, ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. Νικόδημος Καλαντῆς, ὁ Πανοσ. Ἱερομ. Λογγίνος Κάκαβρος, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Θεουπόλεως κ. Χριστόδουλος, ὁ Αἰδεσιμ. Πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Γιαννακόπουλος, ὁ Αἰδεσιμ. Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Γιαννιός, ὁ Αἰδεσιμ. Πρεσβύτερος Μιχαὴλ Χάλφορντ, ὁ Αἰδεσιμ. Πρεσβύτερος Θωμᾶς Μαρέτα καὶ ὁ Ἀθανάσιος Μπέζας. Ἐκ τῶν εἰκονιζομένων, οἱ δύο λαϊκοὶ ἠργάσθησαν πυρετωδῶς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς συνεδριάσεως καὶ ἐξελέγησαν διὰ τὰς θέσεις τῶν λαϊκῶν μελῶν τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

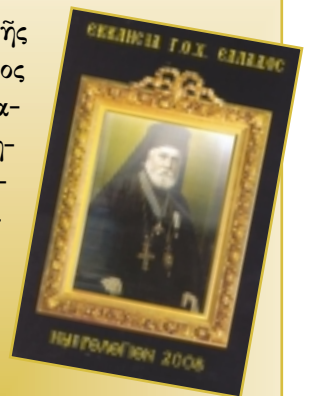
➤ Τὴν Κυριακὴν 22-10/4-11-2007, ὁ Θεοφ. κ. Φώτιος μετέβη εἰς Σικάγο ὅπου προέστη τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Τιμίου Προδρόμου καὶ τῆς Θ. Λειτουργίας εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Ἀναργύρων. Ἡ φωτογραφία εἶναι ἀπὸ τὸν Ἑσπερινόν. Ἐκατέρωθεν τοῦ Ἀρχιερέως οἱ Ἐφημέριοι τῶν δύο ἐνοριῶν Αἰδεσιμώτατοι Πρεσβύτεροι Κομνηνὸς Χατζηλιέρης καὶ Χρῆστος Πίττος.

Ἑορτασμός Ἐθν. Ἑπετείου

➤ Τὴν 15/28 Ὀκτωβρίου, εἰς Ἀστόριαν ἔγινε ἡ σχολικὴ ἐορτὴ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐθνικῆς ἐπετείου. Τὰ παιδιὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναόν, ἐπεφύλαξαν ἓνα ἐόρτιο πρόγραμμα πλήρες πατριωτισμοῦ. Ὅμως τὸ πλεον συγκινητικὸ ἦταν ἡ παρουσία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Παύλου (διακρίνεται εἰς τὴν φωτογραφίαν ὁμοῦ μετὰ τῶν παιδιῶν) ὁ ὁποῖος καὶ ὁμίλησε εἰς τὴν ἐκδήλωσιν.

Ὁ νέος ἡμεροδείκτης τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τὸ ἔτος 2008 ἀφιερώθη εἰς τὸν Μακαριστὸν Μητροπολίτην Δημητριάδος Γερμανὸν Μαυρομαμάτην. Ἦτο ὀφειλόμενον υἱκὸν χρέος πρὸς τὸν αἰδιδίμον Ἱεράρχην ὁ ὁποῖος ὑπέστη πολλὰ δεινὰ διὰ τὴν προσήλωσιν αὐτοῦ εἰς τὰ πατρῶα παραδόσεις.

Πέραν τούτου περιέχει χρησίμους πληροφορίες τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναγκαίαις διὰ κάθε πιστόν, ὅπως διευθύνσεις καὶ τηλέφωνα Ἀρχιερέων, ἐνημερωμένους καταλόγους τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Μονῶν καθὼς καὶ τῶν κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας μας κ.ἄ.

Ὑπενθυμίζομεν. Τὰ ἔσοδα ἐκ τῆς διαθέσεως τῶν ἡμερολογίων διατίθενται διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ὁ ὁποῖος δέν διαθέτει πολλοὺς οικονομικοὺς πόρους. Εἶναι χρέος ὅλων μας νὰ προμηθευθῶμεν ἡμερολόγια τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

‘Ι.Μ. ‘Αγ. Μαρίνης Κερατέας 17-7-07

‘Ι.Ν. Παναγίας Γιάτρισσας Πιραμά 18-7-07

‘Ι.Ν. ‘Αγ. Μαρκέλλης ‘Αστορίας 21-7-07

‘Ι.Ν. ‘Αγ. Παρασκευής Μοναστηρακίου 25-7-07

‘Ι.Μ. ‘Αγ. Παρασκευής ‘Αγ. Βαρβάρας 25-7-07

‘Ι.Ν. ‘Αγ. Παρασκευής Λουτουφίου 25-7-07